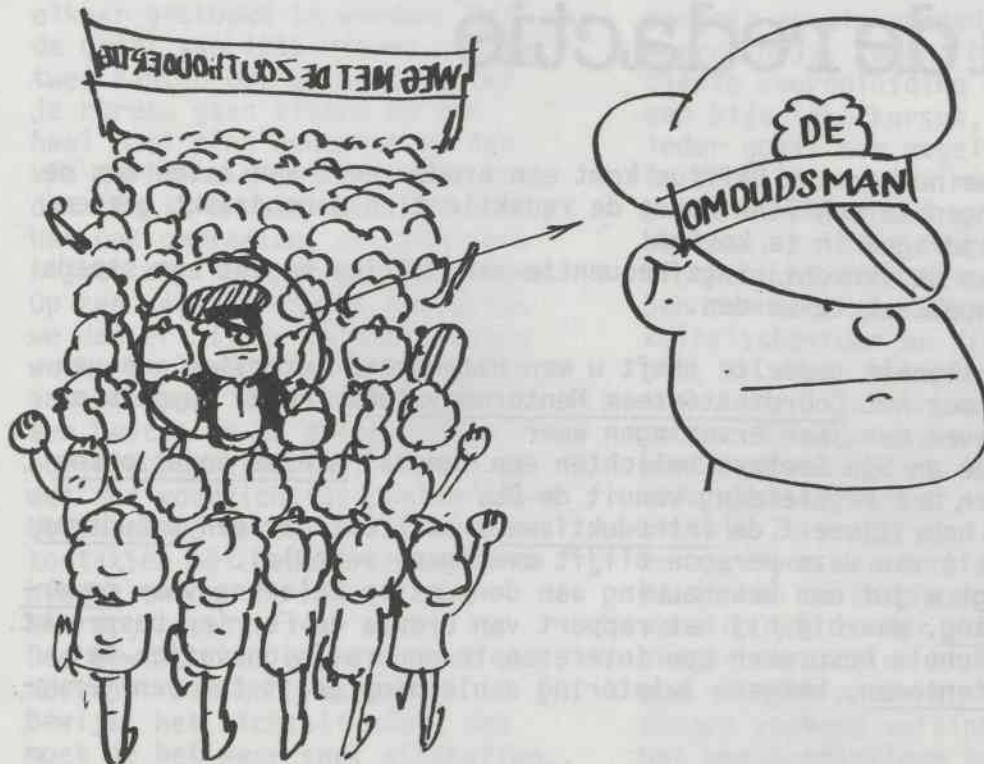

MAFFIUS

MAFFIUS, maandelijks verschijnend informatie- en opiniebulletin van de Rijksuniversiteit Limburg

Maffius nr. 9

5e jaargang, oktober '79.

**WEG MET DE
ZOETHOUDERTJES!**

INHOUDSOPGAVE:

	pag.:				
Interview met het Coördinatie- team Mentorensysteem	1	Prijsvraag	24	Studium Generale	40
Probleemdrinkers in Limburg	6	"If I can't make you happy"	25	Mededelingen Lichamelijke Vor- ming en Sport	42
Ziekteverzuim in Zuid-Limburg	7	Mededelingen	26	Wie-wat-waar	43
Serie Hoger Onderwijs: Crisis- what crisis?	9	KOKO	27	Wie-waait-weg	44
N.S.E.M.: Introduktieweek..... een zoethoudertje???	12	Studentenekklesia	29	Wie-waait-over	44
N.S.E.M.: ombudsman	15	----- Officiële informatie:		-----	
Advertenties	16	Ter inzage	30	Bekijk 't maar	45
Over wetenschapsstages, akade- misch klimaat, tutorrol en de beloning van onderwijsinspan- ning van medewerkers	17	Voordrachten	30		
Vakgerichte tentamens, een nieuw examensysteem	21	Mededelingen	31		
Terugblik op die goeie ouwe tijd	23	Toegepaste decoratieve kunst voor 2e uitbreiding BMC	31		
		Instituut voor vergelijkende bestuurskunde aan RL?	31		
		Doelstellingennota Ziekenhuis Maastricht	36		
		Universiteitsraad	38		
		Mededelingen Dienst Personele Zaken en Studentenbelangen	39		

redactieleden Maffius

Ton Schmidt	Vijverdal	Eindredakteur: Hans Adriaanse
Kees Schröer		
Kees Ruissen	Biomedisch Centrum	Redactieadres: Sibille Berden
Ger v.d. Vusse		Elizabeth-huis
Hans Adriaanse	Elizabeth-huis	K 114, tst.427
Jan Muytjens	Hoofdgebouw	
Jan Duijzers	Studenten	Druk : reprografie RL
Henny Peltenburg		AV-groep: K00: lay-out, illus-
Sibille Berden	Redaktiesekretaresse	traties en voor-
Joep Offermans	Adviseur	bereiding drukw.

” van de redactie

In dit nieuwe nummer van Maffius komt een brede reeks van zaken aan de orde. Gedwongen te schiften heeft de redactie zich genoodzaakt gezien enkele bijdragen in te korten. Verhoging van de verschijningsfrequentie van Maffius begint een steeds dringender noodzaak te worden.

In het redactionele gedeelte treft u een uitgebreid interview aan van Jan Duijzers met het Coördinatieteam Mentorensysteem. Peter Cuypers en Jan Graat geven een jaar ervaringen weer. Ronald Knibbe en Sjo Soeters belichten een tweetal nieuwe onderzoeken uit te voeren met begeleiding vanuit de RL. De N.S.E.M. bekritiseert de introduktieweek en biedt aan een ombudsman (de identiteit van deze persoon blijft overigens verhuld). Koen van Vugt wijdt een beschouwing aan de kwestie beloning voor onderwijsinspanning, waarbij hij het rapport van Branda en Ferrier bespreekt. Boesten en Schols bespreken een interessante onderwijsinnovatie: het vakgericht tentamen, hetgeen Zwietering aanleiding geeft tot een terugblik.

De omvang van het pakket Mededelingen en Officiële Informatie is nog weer eens een treffende illustratie van de noodzaak Maffius vaker te laten verschijnen. Verhoging van de aktualiteit van het universiteitsblad wordt door alle betrokkenen gewenst. Hopelijk zullen de besprekingen tussen College van Bestuur, dienst Voorlichting en redactie leiden tot een snelle besluitvorming omtrent vormgeving en verschijningsfrequentie.

P.S. De enige instantie die officiële informatie kan produceren is de dienst Voorlichting. Personen of groepen die hun informatie dat stemmen willen geven, worden verzocht met genoemde dienst contact op te nemen.

Hans Adriaanse.

interview met het coördinatieteam mentorensysteem

Een hele mond vol.
Een praatje met twee van de
grondleggers Peter Cuypers en
Jan Graat.
Interviewer: Jan Duyzers.

*Hoe zit het mentorensysteem in
elkaar?*

Jan Graat: Het is nog bezig in elkaar gestouwd te worden. Met de opzet van iets nieuws kun je twee kanten op; je kunt achter je bureau gaan zitten en een heel mooi plan bedenken en dan via de formele weg introduceren, dan zit je er aan vast. Je kunt het ook omdraaien, we gaan eens kijken wat voor vragen er liggen. Op een gegeven moment ontdekten we dat er bij de leiding vragen waren en lagen, dat er behoefte aan bestond. Nou, toen we dat een beetje in de gaten hadden hoe die behoefte lag, konden we met een voorzichtige poging proberen er op in te spelen door contacten met medewerkers aan te bieden en dan te kijken of er een organisatie voor nodig is. Dan bewijst het zichzelf wel een keertje. Dat hoop ik dan. Bewijst het zichzelf niet, dan moet je het weer snel afschaffen. Deze werkwijze heeft een voor- en nadeel. Het nadeel is dat je van meet af aan eigenlijk niet zo veel duidelijkheid hebt. Je hebt geen mooi plan van zo moet het en zo hoort het, maar je hebt wel in feite een mogelijkheid om goed te gaan opletten hoe voorzichtig pogingen werken. Dat is nu abstrakt gezegd, maar zo ontstaat wel een structuur. Die is nu een beetje aan het uitkristalliseren. Dat betekent dat we aan de nieuwe eerstejaars en die van het vorig jaar ook, mentoren aanbieden d.m.v. toevallige matching met de vraag "Neem wel contact op". Waarvoor het goed is, dat zien we dan nog wel.

Als die vent je bevalt en het contact is vrij regelmatig, dan heb je wel een kanaal waarbinnen eventuele problemen, vragen e.d. ter sprake kunnen komen. Heb je dat contact niet gelegd, dan is het spoor bij voorbaat al dicht.

Dat is de eerste rol die we hebben. De tweede fase is dan, stel dat er inderdaad inhoudelijke dingen zijn die een student met zijn mentor bespreekt en die vragen om een antwoord, bijv. iemand heeft een deficiënte vooropleiding en vraagt om een bijspijkerkursus, dan is er in ieder geval een mogelijkheid om dat te signaleren. Die mentor kan zeggen: "We kijken of zo een cursus bestaat, zo niet, dan meld ik me bij het coördinatieteam", die hebben dan weer een link met het faculteitsbestuur en die zeggen dan, joh, er staan zoveel vragen daarvoor, het lijkt ons verstandig om zoiets te organiseren, want het wordt gekonsumeerd. Het geld wat erin gestoken wordt, wordt gebruikt. Zo krijg je in ieder geval een systeem waardoor enerzijds studenten de kans krijgen vrijblijvend en ook zonder consequenties vragen te stellen en helder te krijgen en daar proberen goede oplossingen voor te verzinnen. Het mentorensysteem heeft ook gefunctioneerd als een instantie, waar vragen bespreekbaar konden worden gesteld, die anders steeds in de wandelgangen bleven rond-echoën zonder beantwoord te worden.

Peter Cuypers: Ja, de cursus Studievaardigheden is daar een voorbeeld van. Er waren veel vragen van studenten om meer inzicht te krijgen in studiemethodiek; de cursus die Jos Moust heeft ontworpen, zal daarop inspelen (wij noemen deze en dit soort voorzieningen "loketten"). Wel zal voortdurend kritisch geëvalueerd moeten worden, hoe deze loketten werken en of ze inderdaad een goed antwoord zijn op de oorspronkelijke vraag.

Een probleem was tot nu toe de grote vrijblijvendheid -natuurlijk moet gebruikmaking van het mentorensysteem op vrijwillige basis plaatsvinden (anders kun je niet meer spreken van begeleiding)-; tegelijkertijd echter blijkt "vrijwilligheid" te ontaarden in vrijblijvendheid. Veel mentoren vonden dit een moeilijk punt: ze zetten zich in, maken afspraken met studenten en dan komen studenten in enkele gevallen helemaal niet meer. Het bezwaar tegen deze vrijblijvendheid lijkt ons terecht.

Waren er nog andere problemen met de eerste opzet?

Peter Cuypers: Ja, vooral in het begin waren er erg veel vooronderstellingen en kinderziektes. Het mentorensysteem werd door sommigen gezien als een middel om het onderwijssysteem beter te laten functioneren -daarmee werd de zaak op zijn kop gezet: het ging en gaat er immers om studenten te begeleiden zodat zij beter in studie en onderwijssysteem functioneren.

Ook werd in het begin gedacht dat het mentorensysteem een instituut was om probleemgevallen op te vangen. Van enkele studenten in het begin is vernomen, dat zij reacties kregen in de sfeer van: "Heb jij een mentor? Ik wist niet dat je problemen had". Na enkele maanden, toen alle eerstejaars een mentor hadden, was deze stigmatisering voorbij.

Waarop doelt het mentorensysteem nu precies?

Jan Graat: Uitgangspunt of referentiepunt voor de begeleiding, die door het mentorensysteem wordt geboden, is de student en diens studie en functioneren in het onderwijs.

Mensen zijn echter geen opgedeelde wezens, dat wil zeggen: je kunt er niet van uit gaan dat je als student studeert en dan een stukje niks, en dan krijg je de persoon van de student. Vragen betreffende studie hebben invloed in het persoonlijke vlak en andersom. Het aanbod van het mentorensysteem heeft dan ook vooral betrekking op de mogelijkheid dat je regelmatig zaken rondom studie en functioneren in het onderwijs en wat daarmee samenhangt, met een medewerker/mentor bespreekt. We hopen dat daar een preventief effect van uitgaat ter voorkoming van grote problemen. Onderzoekingen hebben geleerd dat in Nederland een op de vier studenten lijdt aan min of meer ernstige existentiële problemen - dat is een kwart.

Andere fakulteiten hebben daar dan toch allerlei buro's voor?

Peter Cuypers: Dat klopt; je hebt er buro's met studentenpsychologen e.d. -dat zijn vaak echte buro's wat betekent dat de afstand tot de studenten relatief groot is. Wij kiezen hier voor spreiding van de begeleiding over meerdere medewerkers, zodat de contacten persoonlijker en minder formeel zijn. We hopen ook dat daarmee de drempel lager wordt.

Jan Graat: Ervaringen leren dat deze hoop bevestigd lijkt te worden. Daarom ook dringen wij erop aan, dat studenten en mentoren onderling afspreken regelmatige contacten te onderhouden zodat het kanaal niet vroegtijdig dichtslibt. We willen daarmee niet het vrijwilligheidskarakter aantasten!

Zojuist viel het woord "drempel" in de kontekst van de toegankelijkheid van hulpverlenings- en opvanginstituten. We realiseren ons ook, dat vaak problemen zelf de oorzaak zijn voor een drempel. Als mij iets dwars zit, dan is dat op zich vaak de belemmering om erover te gaan praten.

Waarom is het mentorensysteem in deze vorm gegoten?

Jan Graat: Er is niet zo uitdrukkelijk voor gekozen; we probeerden deze vorm om te zien of het beoogde effect wordt bereikt en dat blijven we doen. Dit laatste bepaalt uiteindelijk de vorm die gekozen wordt.

Bovendien -zoals al eerder gezegd- willen we een vorm vinden die in het Maastrichtse onderwijssysteem het beste voldoet. De zelfwerkzaamheid, de samenwerking in groepen en de eigen verantwoordelijkheid waarmee studenten in dit onderwijssysteem worden gekonfronteerd, vragen een specifieke draaglast. Zo'n draaglast vraagt een eigen draagkracht. Je mag er niet zonder meer van uitgaan dat die draagkracht altijd aanwezig is. Ons inziens is de eis om deze draagkracht te veronderstellen dan ook alleen te verantwoorden, als je als fakulteit ook voorziet in een vorm van begeleiding, die die draagkracht ondersteunt. Welnu, het mentorensysteem is een poging daartoe -voor zover het zich nu laat aanzien een poging die goed zal kunnen lukken.

Hoe is het mentorensysteem ontstaan?

Peter Cuypers: Wij zijn in het verleden benaderd door Cees van Boven, portefeuillehouder van Onderwijszaken mede namens de OC. Dat is nu anderhalf jaar geleden. De aanleiding leek toen de moeilijkheid van enkele studenten met onvoldoende resultaten van de toenmalige screeningstoets (inmiddels voortgangsevaluatie genoemd). Daarvoor was er al sprake van dat ik zou worden aangezocht als coördinator van een op te zetten mentorensysteem. Uiteindelijk zijn wij (Tonja Mol, Jan Graat en ik) uitgenodigd om vragen of problemen op te sporen.

Daarover zijn alle studenten schriftelijk geïnformeerd. Ongeveer dertig studenten hebben zich toen aangemeld: een deel met concrete vragen om begeleiding, een ander deel als blijk van ondersteuning van dit initiatief. Daarna hebben zich geleidelijk meer studenten aangemeld.

Jan Graat: Na ongeveer een half jaar hebben we -mede op grond van de eerste ervaringen- het mentorensysteem gestructureerder aangeboden aan de nieuwe eerstejaars studenten.

Die eerste opzet van jullie, is die geslaagd?

Jan Graat: Gedeeltelijk; er zijn goede resultaten geboekt en tevens hebben we ontdekt, dat een aantal bijstellingen nodig zijn wat je mijns inziens ook een goed resultaat kunt noemen. Als je vraagt naar cijfers: 90% heeft een eerste contact gelegd; ruim 60% onderhoudt regelmatig contact. Er zijn ook een aantal groepjes ontstaan, die samen met een mentor bijeenkomen zonder uit te sluiten dat de studenten individueel contact kunnen onderhouden met hun mentor. De "mentorfunctie" wordt daardoor in bepaalde opzichten door studenten gedeeld.

Hoe was de reactie van mentoren? Vinden zij het geen grote tijdsbelasting?

Jan Graat: We hebben bij mentoren om hun reactie gevraagd. Nagenoeg unaniem vond men het een goed systeem dat ook goed kan werken. Opvallend was, dat alle mentoren die met studenten regelmatige contacten onderhouden, opmerkten dat de tijdsbelasting zeker niet te groot was. Mentoren, met wie studenten geen contacten onderhielden, uitten vermoedens, dat de tijdsbelasting wel eens groot kon zijn als de studenten regelmatig contact zouden onderhouden. Generaliserend zou je kunnen spreken van een "gefalsifieerde vooronderstelling".

Voor ons waren deze reacties een bevestiging van de haalbaarheid van de opzet (temeer daar de mensen die de tijdsbelasting zeker niet te groot vonden, medewerkers waren, die voor meerdere studenten mentor zijn).

Peter Cuypers: Opvallend is ook, dat de aanmeldingen van medewerkers om een mentorfunctie te vervullen, overwegend ontvangen is van hen, die direkt betrokken zijn met het onderwijs. Wellicht zal dit in de toekomst een criterium kunnen zijn voor de mentorfunctie.

Zijn het alleen medewerkers die de mentorfunctie vervullen of zijn er ook studenten?

Peter Cuypers: Neen, studenten niet.

Jan Graat: Het is echter wel zo, dat mentoren studenten hebben uit meerdere jaren; daarmee is de mogelijkheid gegeven dat studenten en groupe bij elkaar komen en -zoals eerder gezegd- de mentorfunctie delen. De verdere ontwikkeling van het mentorensysteem probeert dit te stimuleren. Het zou bovendien een gunstig effect kunnen hebben op de kontakten tussen studenten door de jaren heen; het is een bekend verschijnsel dat die kontakten relatief klein zijn.

Heeft de student zes jaar lang een mentor nodig?

Peter Cuypers: Neen, nodig niet, of beter: dat moet je die student vragen. Hij kan er in principe gedurende de hele studietijd gebruik van maken. Bovendien hoef je ook niet de hele periode aan eenzelfde mentor "vast te zitten" (of de mentor aan een student). Je kunt onderling de kontakten beëindigen en -als je dat wilt- veranderen van mentor; een mentor of student kan hiertoe ook met het KT kontakt opnemen.

Jan Graat: Inderdaad. We willen daar mee zeggen dat dit soort aspecten nooit kunnen en zullen worden vastgelegd; daarmee zou je het mentorensysteem al bij voorbaat en principieel om zeep helpen.

Definieer nog even goed wat de mogelijkheden van een mentor zijn.

Jan Graat: Begeleidende functie. De mentor is een middel dat de student kan gebruiken om zichzelf te helpen. Dat betekent gewoon dat als de student vragen heeft, de mentor die niet hoeft te beantwoorden en op te lossen, maar dat hij met de student kijkt hoe die vraag er eigenlijk uit ziet en dat hij enig zicht krijgt op het probleem of de vraag. Nu, als je daar zicht op hebt, dan kun je ook samen zoeken wat je nodig hebt om dat probleem op te lossen.

Daar ligt -denk ik- de kern van de functie van een mentor.

Met wat voor problemen kunnen mensen bij een mentor terecht?

Jan Graat: Zoals gezegd is het kernpunt: studie en functioneren in het onderwijs -dat bedoelen we dan natuurlijk niet eksklusief! Dit kernpunt ligt ook voor de hand. Het gaat om studenten, mensen die hier studeren en om medewerkers, mensen die hier werken.

Wordt ook aan ouderejaars studenten een mentor aangeboden?

Peter Cuypers: Alleen als studenten daarom vragen. Het is niet mogelijk dat de fakulteit op een bepaald moment tegen een student zegt: "He, joh, jij moet maar eens een mentor nemen". Als iemand dat zou zeggen, heeft hij in ieder geval de functie van het mentorensysteem niet begrepen.

Het is wel voorgekomen, dat mensen uit de fakulteit problemen van studenten signaleerden en naar ons toe kwamen met de vraag: "Heeft die jongen of dat meisje een mentor en zo ja, kun je dan tegen die mentor zeggen datenz.".

Principieel hebben we vastgesteld, dat dat kanaal definitief dicht is. Zoiets kun je natuurlijk wel tegen de betreffende student zelf zeggen als je dat nodig vindt; die student maakt dan zelf wel uit wat hij met wie wil bespreken.

Hoe zien jullie in de nabije toekomst jullie relatie met de SAC (Studie Advies Kommissie)?

Peter Cuypers: Het ligt eraan hoe en wat die SAC precies gaat doen. Vanuit het KT zal duidelijk worden gemaakt, dat zonder de studenten erin te betrekken, geen mogelijkheden bestaan om studenten een mentor of begeleider op te dringen.

Jan Graat: De SAC zal een "advieskommissie" zijn -er zal worden geadviseerd op grond van de visie en het zicht dat men heeft op de problemen die zijn ontstaan en gesignaleerd via de SAC. Het is dan niet onmogelijk, dat een student samen met zijn mentor ook een goed zicht hebben op die problemen en op de bepalende factoren. Het lijkt mij in die situatie onmogelijk, dat de SAC adviezen uitbrengt zonder daar rekening mee te houden.

Er is natuurlijk een belangrijk verschil tussen de functie van de SAC en die van het mentorensysteem: De SAC treedt in functie als er problemen met de studie en de studieresultaten zijn geconstateerd; op dat moment is -naar wij hopen- de functie van het mentorensysteem al in volle gang.

Peter Cuypers: De SAC is bovendien louter studietechnisch -dat is een belangrijke beperking die het mentorensysteem niet heeft. In die zin zou je de SAC als een "loket" kunnen aanduiden, waarnaar na onderling overleg verwezen kan worden.

Is er een opvang voor de mentoren?

Jan Graat: Dat is een belangrijk principieel -en een enkele keer ook feitelijk- knelpunt. Bij een situatie, waarin een mentor wordt gekonfronteerd met erg grote problemen, mag niet van hem worden verwacht dat hij die altijd moet kunnen hanteren. Als de fakulteit zegt dat begeleiding vorm gegeven wordt door middel van medewerkers die als mentor optreden, dan moet je ook zorgen dat voorkomen wordt, dat die medewerkers in extreme gevallen met de rug tegen de muur staan en door de fakulteit in de steek worden gelaten. In ons rapport hebben we voorstellen daaromtrent (en omtrent andere knelpunten) gedaan. Op grond van dit rapport heeft het FB ons de opdracht gegeven een projectaanvraag uit te schrijven.

probleemdrinkers in limburg

Bij de capaciteitsgroep Medische Sociologie zijn onlangs twee nieuwe medewerkers aangehouden om een tweetal onderzoeken uit te voeren, die van bijzondere betekenis zijn voor de provincie Limburg.

In de dagbladen zijn daarover reeds berichten verschenen.

Juiste en onjuiste berichten.

Om de Maffius-lezers een goed beeld te geven van wat onze instelling m.n. op gedragswetenschappelijk gebied voor de regio kan doen, heeft de redactie deze medewerkers verzocht hun onderzoek in Maffius te publiceren.

Afhankelijk van definitieve toestemming van met name het Rijk, zal binnenkort een onderzoek gedaan kunnen worden naar de "Prevalentie en behandelingsbehoeften van probleemdrinkers (alcoholici) in de provincie Limburg". Voor dit onderzoek, onder leiding van Prof. G. Saenger, is ondergetekende aangetrokken.

Allereerst wat over de titel van het onderzoek: "Prevalentie" houdt in dat het percentage probleemdrinkers middels dit onderzoek vastgesteld wordt.

De term "probleemdrinkers" i.p.v. alcoholici wordt om tweeërlei redenen gebruikt. Ten eerste omdat een sociologisch onderzoek met vragenlijsten niet geschikt is om de mediese diagnose van "alcoholisme" vast te stellen.

Ten tweede zal dit onderzoek zich niet beperken tot een inventarisatie van de problemen die drankgebruik kunnen opleveren voor de lichamelijke gezondheid.

Tevens zal nagegaan worden hoe drankgebruik problemen kan veroorzaken in het gezin, op het werk, met vrienden en op andere leefgebieden.

Een belangrijk motief voor dit onderzoek is dat er maar weinig bekend is over de mate waarin alcoholgebruik op enigerlei wijze

problemen veroorzaakt. Wel is bekend dat het gebruik van alcoholhoudende dranken in Nederland snel toeneemt.

De twee voornaamste doelstellingen van het onderzoek zijn dan ook te bepalen in welke mate probleemdrinken voorkomt en de mate waarin er hulpverleningsmogelijkheden bestaan voor probleemdrinkers.

In het kader van de laatst genoemde doelstelling zal onderzocht worden hoe doelmatig de huidige hulpverlenende instanties werken en in welke mate verschillende bevolkingsgroepen gebruik maken van de bestaande mogelijkheden.

Ook zal gepoogd worden de groep van "zware drinkers" nader te omschrijven, d.w.z. die groep van drinkers die een grote kans hebben probleemdrinkers te worden. Een nauwkeuriger beeld van deze groep is belangrijk voor de hulpverleners i.v.m. mogelijke preventie m.b.t. deze groep drinkers. Tevens willen we middels dit onderzoek meer te weten komen over de normen m.b.t. alcoholgebruik in verschillende groepen, de kennis bij de bevolking van de negatieve effecten van alcohol en de bekendheid bij de bevolking van behandelingsmogelijkheden.

In de opzet van het onderzoek is ook opgenomen een vergelijking tussen drie groepen drinkers, te weten: probleemdrinkers, zware drinkers en lichte drinkers. Door deze groepen te vergelijken verwachten we meer te weten te komen over de sociale en psychologische factoren die samenhangen met verschillende drinkpatronen.

De verwachting is dat toch wel 8% van de populatie die wij onderzoeken (16 t/m 65 jaar) tot de groep van probleemdrinkers gerekend kan worden. Dit betekent dat er vrij veel interviews (2.000) afgenomen zullen worden, aangezien bij een kleiner aantal ondervraagden de

onderscheiden subgroepen (bijv. leeftijdsgroepen, inkomensgroepen en andere indelingen) waarover we iets willen zeggen en die we onderling willen vergelijken, te klein worden om nog betrouwbare uitspraken te kunnen doen.

De omvang van het werk zal echter niet alleen bepaald worden door het aantal mensen dat geïnterviewd moet

worden, maar eveneens door de moeite die gedaan zal moeten worden alle mensen die niet thuis zijn of weigeren toch te interviewen. Neem je die moeite niet, dan maak je een grote kans het voorkomen van probleemdrinken te onderschatten.

Ronald A. Knibbe.

ziekte verzuim in zuid limburg

Zuid-Limburg is een gebied, dat zich in veel opzichten onderscheidt van de rest van Nederland. Een ieder is wel op de hoogte van een aantal van die Zuid-Limburgse kenmerken en men heeft er in ieder geval wel een mening over.

Niet zo bekend is echter, dat Zuid-Limburg ook in bijna alle verzuimstatistieken een buitenbeentje is. In tegenstelling tot bijv. de toch wel alomgewaardeerde Zuid-Limburgse natuur, vallen de Zuid-Limburgse verzuimcijfers echter een beetje uit de toon. Hier in de regio wordt al jaren lang door zowel vrouwen als mannen meer verzuimd dan het landelijke gemiddelde.

Deze situatie is voor de diverse betrokkenen om uiteenlopende redenen problematisch. Voor de werkgevers vooral, omdat de grotere absentie gepaard gaat met hogere kosten. Verstoring van het arbeidsproces, het aantrekken van extra arbeidskrachten, meer uitkeringen, die leiden tot hogere ziektepremies, dat alles maakt van het ziekteverzuim een schadepost voor het bedrijfsleven. Deze schadepost is in Zuid-Limburg dus extra groot, en doet misschien zelfs potentiële investeerders afschrikken.

Ziekteverzuim is vanzelf ook nog om andere redenen een probleem. Zoals diverse onderzoeken hebben

aangegeven, kan ziekteverzuim het gevolg zijn van verschillende voor de verzuimers zelf minder gewenste omstandigheden. In de eerste plaats is het mogelijk, ook al wordt er in dit verband niet altijd even snel aan gedacht, dat degenen, die het verzuim veroorzaken, daadwerkelijk een slechtere gezondheidstoestand hebben (bijv. als gevolg van milieu-effecten of ongezonde leefgewoonten).

Verder blijkt ziekteverzuim nogal ruime vormen aan te nemen wanneer het arbeids- en bedrijfsklimaat te wensen overlaat. Tenslotte bestaat de mogelijkheid, dat een gedeelte van het verzuim toegeschreven moet worden aan een niet al te slim georganiseerde gezondheidszorg. In al die gevallen vormt ziekteverzuim niet het eigenlijke probleem, maar meer het signaal voor een dieper liggend probleem.

Dat zijn redenen genoeg, om aan het ziekteverzuim, en in dit geval het Zuid-Limburgse ziekteverzuim, aandacht te besteden. De commissie Perspektievennota Zuid-Limburg heeft de RL dan ook verzocht zulks te doen, en heeft gelden voor een onderzoek beschikbaar gesteld. Dat onderzoek zal worden uitgevoerd door een RL-projectgroep, voorlopig bestaande uit prof. H. Philippen, C. Schröer, J. Soeters en A. Lagas.

Zodra het Sociaal Gezondheidskundig Onderzoekscentrum (SGOC) zal

zijn opgericht, wordt het onderzoek daar gedetacheerd.

In eerste instantie is een project voor twee jaren gepland. Daarin is een eerste fase opgenomen, waarin geprobeerd wordt het beeld van het Zuid-Limburgse ziekteverzuim wat scherper te stellen. Dat is belangrijk, want tot nu toe zijn slechts verzuimcijfers bekend, die geen rekening houden met de leeftijdsopbouw van de actieve beroepsbevolking, noch met de sociaal-ekonomische structuur van het Zuid-Limburgse gebied. En dat zijn beide voor het verzuim zeer bepalende factoren. Een vergrijzende bevolking levert m.n. door langere herstelperioden en kwetsbaarheid voor meer ziekten meer verzuim op, zonder dat iemand daar iets aan kan doen. Een relatief hoog verzuim t.g.v. een oudere beroepsbevolking is daarom nauwelijks een hanteerbaar beleidsprobleem te noemen. Datzelfde geldt voor de sociaal-ekonomische structuur. Sommige bedrijfstakken brengen altijd een hoger verzuim met zich mee.

Met behulp van reeds bestaande cijfers zal het Zuid-Limburgse verzuim op deze zaken gecontroleerd worden. Wanneer blijkt, dat ook dan nog een hoger verzuim blijft bestaan, is het zaak na te gaan, waar de schoen dan wringt: het arbeidsklimaat, de gezondheidssituatie van onze streekgenoten, de organisatie van de gezondheidszorg hier, of misschien zelfs bij een typisch Zuid-Limburgse (werk-) mentaliteit.

Afhankelijk van de konklusies uit deze eerste fase, zal het onderzoek in één of meer van deze vier richtingen verder gaan. Daarover, tegen die tijd, in Mafius meer.

Namens de projectgroep
"Zuid-Limburgs verzuim"

Sjo Soeters.

serie hoger onderwijs. crisis-what crisis ?

De academische Raad heeft zich tegen de plannen van Pais inzake de Twee-fasen structuur gekeerd.

In een vorige aflevering werd de twee-fasen structuur uitgebreid besproken: hoofdzaak ervan is dat binnen de universitaire studie een tweetal fasen zullen worden onderscheiden, een 4-jarige opleiding tot het doktoraal examen en een één à tweejarige specialisatie voor een beperkt deel van de studenten.

In een advies over deze Twee-fasen structuur -een wetsvoorstel van de Minister van Onderwijs en Wetenschappen- dat vol staat van de universitaire gemeenplaatsen heeft universitair Nederland laten zien hoe naar binnen gekeerd men vaak denkt. Echter de RL was tegen: prof. Wiegiersma en prof. De Moor ook. Hun kritiek wordt hieronder weergegeven.

De vraag of de discussie over de Twee-fasen structuur eigenlijk wel interessant is voor studenten en medewerkers -en niet te vergeten: de hooggeleerden- ener medische fakulteit kan positief worden beantwoord. Voor studenten is de discussie interessant omdat zij eruit kunnen leren dat zij ook hier in de goede hoek zitten. Voorlopig ziet het er naar uit dat alle medische studenten door kunnen blijven gaan naar de tweede fase. Waar de donkere wolken der economische recessie blijven samepakken, moet men zich echter niet verwonderen als er andere, goedkopere voorstellen gedaan worden. Voor de medewerkers en hooggeleerden heeft de discussie meer dan gewoon belang: immers het wetsontwerp Twee-fasen structuur,

waarover het afgelopen half jaar academisch Nederland aan het bakkeleien is, zal, in welke vorm dan ook doorgevoerd, een belangrijke mate van invloed zijn op de wijze waarop zij hun werk zullen kunnen doen. Hoeveel onderwijs zal door het w.p. mogen worden verricht? Hoeveel onderzoek zal men moeten doen? Al dergelijke vragen worden straks beantwoord vanuit een ander wettelijk kader; de antwoorden op die vragen zullen uiteraard anders luiden.

DE ACADEMISCHE RAAD.

De Academische Raad bestaat uit vertegenwoordigingen van alle Universiteiten. Onze rector Wijnand Wijnen en onze griffier Aart Reesoot gaan er geregeld heen. Dat stemt niet altijd tot ongedeelde vreugde. Naar zeggen van Theo Vermeegen, hoofd A.J.Z., die eens de eer had deel uit te maken van de RL-delegatie, worstelt men bij de A.R. vergaderingen door onvoorstelbare pakken papier heen, terwijl veel zaken voor de RL niet van direct belang zijn. Nu is de RL maar klein en de A.R. behandelt zaken die alle studierichtingen en universiteiten betreffen, dus dat dat voor een instelling als de onze, die slechts een Medische Fakulteit en enkele groepjes planmakers kent, minder interessant is, ligt voor de hand.

Minder direkt begrijpelijk voor de leek in de academische bureaucratie is het, dat ook de minister zelf, niet een overmatig belang aan de A.R. hecht. Pais, hoogleraar economie uit Amsterdam, heeft nogal eens laten blijken dat hij overleg met de A.R. niet zo erg hoog aanslaat. Soms zelfs slaat hij het helemaal over. Waarom hecht de minister een minder groot belang aan de A.R.?

De geschiedenis van de A.R. zal ik u besparen. Feit is, dat al die bergen papier en vele uren discussie door series hooggeleerden geen indrukwekkende visies op "de wetenschap binnen de samenleving" hebben opgeleverd. Door zijn reactie op de plannen van Pais heeft de A.R. het beeld van zichzelf niet direkt verbeterd. Met een lange reeks van bezwaren heeft de A.R. zich gekeerd tegen de plannen van Pais. Omdat deze bezwaren al uitgebreid in de dagbladers zijn weergegeven, laat ik die verder onbesproken hier (Is dat trouwens geen taak van de dienst Voorlichting?).

In het oog springt dat de voorzitter van de A.R., prof. Breninkmeyer zich heeft gedistantieerd van het standpunt van de Raad. Hij is van mening dat het standpunt van de universiteiten te gesloten was naar de toekomst toe en teveel bepaald wordt door traditionele opvattingen over het wetenschappelijk onderwijs. Tegelijkertijd benadrukt de voorzitter van de A.R. dat het standpunt van de Raad representatief is voor de mening van grote groepen binnen de Universiteiten.

KRITIEK OP DE ACADEMISCHE RAAD.

Van onverdachte zijde, nl. van de kroonleden van de A.R. is felle kritiek gekomen op de stellingname der Universiteiten. Terzijde vermeld zij dat de RL ook tegen het standpunt van de AR heeft gestemd met aan haar zijde Rotterdam en Wageningen.

De punten die de kroonleden Wiegiersma en De Moor naar voren brengen, worden in het volgende kort besproken.

- Hoog uitvalspercentage

Veel studenten maken hun studie niet af. Hun aantal neemt zelfs toe, ook bij rechten en geneeskunde waar traditioneel het uitvalspercentage laag was.

- Lange studieduur

De gemiddelde studieduur is anderhalf maal de cursusduur; bij een cursus van 6 jaar is dat dus 9 jaar.

- Dalend eindniveau

Waar een gemiddeld nederlandse doctorandus in de dertiger jaren overeen kwam met een amerikaanse doctorsgraad, is het nu eerder te vergelijken met de Masters Degree.

- Dure studies

De nederlandse student is één van de duurste in zijn soort: zijn buitenlandse collega's kosten lang niet zoveel geld.

- Onterechte interpretatie van wetenschapsbeoefening.

Met een beroep op art. 1 van de Wet op het wetenschappelijk onderwijs wordt telkens weer verdedigd dat elk student dient te worden opgeleid tot zelfstandige beoefening der wetenschap.

Aan te nemen valt dat lang niet alle studenten deze doelstelling onderschrijven en bij hun afstuderen zullen ze er ook niet aan beantwoorden. Velen accepteren een werkkring waarin geen sprake is van zelfstandige beoefening der wetenschap.

Zoals Wiegiersma sarcastisch opmerkt is er althans geen stroom van Nobelprijzen die op een bijzonder niveau van de nederlandse inbreng in de wetenschapsbeoefening wijst.

Afgezien van het feit of de instroom aan Nobelprijzen nu de juiste graadmeter is -misschien zou men in Zweden eens moeten bedenken dat waar het gebruik als aanmoedigingspremie (Saddat en Begin kregen hem ook voor ze de vrede hadden getekend!) in zwang raakt, men iemand aan de RL ook wel eens zou kunnen vereren-.

- Recht op onderwijsjaren

Een ander kroonlid prof. De Moor uit Tilburg, ook voorzitter van de commissie Open Universiteit, voegt aan de lijst nog een belangrijk bezwaar toe.

Hij gaat in op de konsumptie van onderwijsjaren door verschillende groepen. Het is dan duidelijk dat studenten veel meer consumeren dan diegenen die geen hoger onderwijs kunnen volgen.

De Moor's stellingname is, dat als men 4 jaar hoger onderwijs heeft kunnen volgen, waar later regelmatig post-academisch onderwijs op kan volgen, het geenszins onrechtvaardig is. Hij meent dat het verschil in maatschappelijke kansen reden genoeg is om dan een grens te trekken voor de hoger opgeleiden. De daarvoor vrijkomende middelen kunnen besteed worden aan het creëren van onderwijskansen voor mensen zonder hogere opleiding.

ONDERWIJSPOLITIEKE KEUZEN.

Opvallend is in deze onderwijsdiskussie dat de politieke dimensie op de achtergrond blijft. In de discussie rond de WUB speelde de democratisering en de positie van de wetenschapsbeoefening in de samenleving een belangrijke rol. Studenten sjouwden geregeld met slaapzakken instituten in en uit vanwege bezettingen en permanente praathuizen.

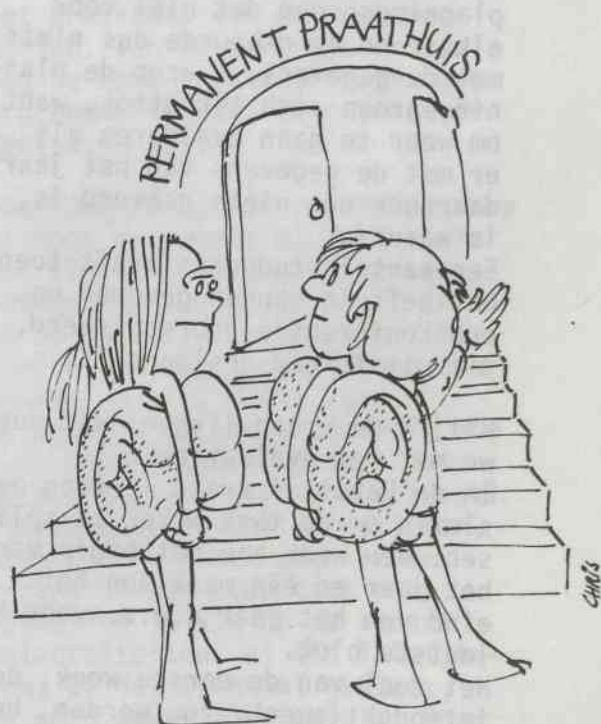
De huidige discussie verloopt vrijwel geheel binnen de universitaire bureaucratie. Door de gesprekspartners wordt er geen politieke dimensie aan gegeven. Het Parlement heeft de hoofdlijnen geaksepteerd, van de zijde van de politieke partijen wordt momenteel niet veel vernomen.

HEEFT HET W.O. ZICH UIT DE MARKT GEPRIJSD?

Veel publieke belangstelling, in- of extern is er in elk geval niet voor de discussie over de toekomstige inrichting van het Hoger Onderwijs. In 1949 bracht een commissie Reinink haar advies uit over veranderingen in de universitaire structuur: nu, dertig jaar later, ligt een voorstel met in hoofdlijn dezelfde strekking op tafel: laat een beperkt deel van de studenten een specifiek wetenschappelijke opleiding volgen, geef het grootste deel een meer op de beroepspraktijk gerichte opleiding.

Gebeurt in Nederland dan toch alles vijftig jaar later?

Hans Adriaanse.

RECTIFICATIE:

In het artikel "Kritiek op de Twee-fasen structuur" van Hans Adriaanse (Maffius nr. 8, pag. 8 - 11) is een zetfoutje geslopen.

De werkgevers hadden als slogan niet: dat de opleiding "korter, minder duur (moest zijn) dan yakken wij ze wel verder". Dit had moeten zijn: "Dan Bakken wij ze wel verder". Het verder bakken bleek nl. ook duur te zijn.

nsem nieuwe studenten eenheid maastricht

Introductieweek.....een zoethoudertje???

Hoe zijn we aan de introductieweek gekomen? Voor degenen die niet op de hoogte zijn van de geschiedenis van het ontstaan van de introductieweek, zullen we die even kort vertellen. Voorheen d.w.z. tot en met het studiejaar '77/'78 hadden we aan het eind van het jaar een evaluatieblok van twee weken. Vooral het laatste evaluatieblok was goed georganiseerd en er zijn toen veel gegevens opgehoest door de studenten, dit alles onder de garantie dat er deze keer echt iets mee zou gebeuren. Maar, ondanks haar inspanningen, kreeg ook de planningsgroep dat niet voor elkaar en er gebeurde dus niets met de gegevens, waarop de planningsgroep zich terugtrok, want om weer te gaan evalueren als er met de gegevens van het jaar daarvoor nog niets gebeurd is, is waanzin.

Een aantal studenten heeft toen het heft in handen genomen en een konferentie georganiseerd, die uitstekend geslaagd is.

Blijft de vraag liggen: wat doen we met het evaluatieblok?

In de Fakulteitsraad is toen besloten om de twee weken te splitsen: één week aan het begin van het jaar en één week aan het eind van het jaar d.w.z. voor het laatste blok.

Het doel van de eerste week, de introductieweek, zou worden, het bekend maken van de algemene doelstellingen voor het komende jaar en de verschillende blokken zodat de student een plan op kan stellen voor dat betreffende jaar.

De tweede week zou het ene jaar in de vorm van een konferentie gegoten worden en zou het andere jaar een evaluatie zijn van de aan het begin van het jaar door de fakulteit gepresenteerde plannen en het plan dat de student zelf voor dat jaar naar aanleiding daarvan heeft opgemaakt.

Wat de organisatie betreft, de eerste week komt onder verantwoordelijkheid van de jaar- en blokcoördinatoren te vallen en de tweede week mag door de oude planningsgroep van het evaluatieblok ingevuld worden.

Nu we de introductieweek meegemaakt hebben, willen we deze -zoals in Maastricht gebruikelijk- eens evalueren in de hoop dat de resultaten voor de volgende keer gebruikt kunnen worden (Nooit de moed verliezen):

- De introductieweek is een "week" van 3 halve dagen en dat nog niet eens; om precies te zijn een "week" van $6\frac{1}{2}$ uur.
- Maandag de eerste "dag" (2 uur);
- De inleiding van Cees van Boven was nuttig voor die eerstejaars studenten die de studiegids nog niet gezien hadden, doch voor de ouderejaars en degenen die zich goed geïnformeerd hadden over de door hen te volgen studie in Maastricht een herhalings-oefening.
- De informatie over het nieuwe examenreglement was zeer zinvol voor een ieder en zeer correct verzorgd door Vic Bonke (Hij kon toch ook niet weten dat alles anders zou gaan lopen omdat de S.R.C. (Studie Resultaten Commissie) zijn afspraken niet na zou komen en hierdoor het nieuwe examenreglement niet in kon gaan voor de eerste screeningstoets van dit jaar en voor de zoveelste maal uitgesteld zal moeten worden).
- De opening van het academisch jaar kwam goed van pas, dan hoefde er op die tijd tenminste niets geprogrammeerd te worden.
- Dinsdag (1 $\frac{1}{2}$ uur 's morgens en 1 uur 's middags);
- Voor iedere jaargroep een eigen programma dat waarschijnlijk door de desbetreffende jaarcoördinator in elkaar gedraaid is. De verschillen waren dan ook opmerkelijk.

Als we het tweede en derde jaar eens vergelijken zien we dat bij het 2e jaar alle blokcoördinatoren aanwezig waren en iets over "hun" blok vertelden (helaas maar 5 min. spreektijd).

Al met al binnen de beperkte mogelijkheden een goed ingevuld programma als men naar de doelstellingen van de introductieweek kijkt.

Bij het derde jaar was geen blokcoördinator te zien. Er werd iets over de doelstellingen van het 3de jaar verteld, doch dit was nog minder dan in de studiegids staat. Het introduceren van capaciteitsgroepen is ook weinig zinvol op de manier waarop dat hier geschiedde. Farmacologie bracht het er nog het beste af. Het verhaal over een patiënt met een pericarditis die kwaadaardig bleek, als presentatie voor de capaciteitsgroep Pathologie was volslagen zinloos. Zo'n presentatie van een capaciteitsgroep zou een bij uitstek geschikte kans kunnen zijn om ook eens wat van het andere werk dat in de capaciteitsgroep gedaan wordt, te vertellen (want onderwijs dat is helaas toch maar een klein en vaak niet zo'n belangrijk deel van het werk in een capaciteitsgroep) b.v. welk specifieke deskundigheid er aanwezig is, welke onderzoeken er lopen enz. om zo de studenten daar wat meer vertrouwd mee te maken.

De mogelijkheden waren door de tijdsbeperking ook gering.

Die 1½ uur op dinsdagmorgen hadden volgens ons het grootste deel van de introductieweek moeten zijn. Doelstellingen voor het komende jaar: presentatie van de blokken, presentatie van capaciteitsgroepen. Dit alles kan zeer zinvol zijn maar dan niet in 1½ uur.

- Dinsdagmiddag: doelstellingen van het keuzeonderwijs. Voor degenen (3de en 4de jaars) die dat al een keer meegemaakt hebben, werd er niets nieuws verteld, voor de 2de jaars was het wel zinvol.

De eerste jaars hebben geen keuzeonderwijs en hadden dan ook in grote getale het Vrijthof boven de aula verkozen. Jammer, want het programma werd opeens gewijzigd en op het met een uur ingekorte praatje over het keuzeonderwijs volgde een gedeelte van het programma van woensdagmorgen. Dit was alleen voor de eerstejaars bestemd (die er niet waren), want de ouderejaars studenten zullen wel voldoende op de hoogte zijn van de diverse projektgroepen op onderwijsgebied (hetgeen juist is). Daarmee verviel voor de ouderejaars ook het programma van de woensdagmorgen. Van de eerstejaars viel nog te horen dat woensdagmorgen erg rommelig was; geen goede organisatie dus.

- Woensdagmiddag. De onderwijsgroep is door de meeste studenten als het zinvolste gedeelte van de introductie(week) ervaren. Er is op de fakulteit een grote behoefte aan contacten tussen studenten door de jaren heen. De opkomst op woensdagmiddag mag zeer goed genoemd worden. Voor de eerstejaars werd een heleboel dingen opeens veel duidelijker, want die begonnen zich af te vragen of het hier toch niet hetzelfde is als op de andere universiteiten, al die inleidingen, al dat frontaal geklets, je werd zowat plat geluld. Voor de ouderejaars was het fijn om eens te horen hoe verschillende dingen in de diverse jaren functioneren. Volgens ons zou het heel zinvol zijn om zulke contacten vaker te organiseren. Wij denken aan 4 middagen per jaar.

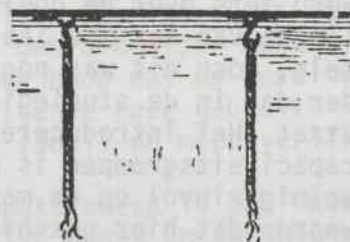
Daar we deze evaluatie schrijven met het doel de introductieweek te verbeteren, zullen we een aantal dingen nog eens op een rijtje zetten (conclusie):

- De introductie"week" leverde 2 goede uurtjes op; de onderwijsgroep op woensdagmiddag (dat is dan toch nog 1/3 van deze "week"). De rest van de week is voor een groot gedeelte tijdverspilling geweest.
- De doelstellingen voor de diverse kursusjaren (1½ uur op dinsdagmorgen) moeten uitgebreid worden, zodat die het grootste gedeelte van het programma gaan vormen.
- De inleiding over het keuze-onderwijs kan sterk verbeterd worden door bijv. meer op de inhoudelijke mogelijkheden in te gaan. Diverse mensen van de verschillende lokaties of capaciteitsgroepen zouden iets kunnen vertellen over de mogelijkheden die er zijn en gedachten die er bij hen leven over het keuze-onderwijs. Dit kan per jaar verschillen; zo'n inleiding zoals er nu gehouden is, is alleen van nut voor de tweedejaars.
- Een evaluatieweek aan het eind van het jaar, die gebaseerd is op de doelstellingen, geïntroduceerd in de introductieweek, lijkt ons op grond van deze week onmogelijk. Bij de programmering van een introductieweek moet hier terdege rekening mee gehouden worden.

Wij hebben sterk de indruk gekregen dat de fakulteit erg onzorgvuldig met haar verantwoordelijkheden is omgesprongen (zou het toch niet goed zijn om deze alsnog in het examenreglement op te nemen) en dat de introductieweek meer geïmproviseerd was dan georganiseerd.

Al met al worden wij meer gesterkt in de mening dat deze faculteit niet in staat en/of niet bereid (!) is haar onderwijssysteem onder de loep te nemen en er zich voor de zoveelste keer met een Jantje-Van-Leiden vanaf heeft gemaakt.

Namens N.S.E.M.
Jos Boesten
Rian van Houwelingen
Jos Schols.

nsem nieuwe studenten eenheid maastricht

OMBUDSMAN.

VOORTAAN: ELKE DINSDAG VAN 13.00 - 14.00 UUR
KAMER 005 (Naast KOKO-kamer).

De Ombudsman is bedoeld als een service van de N.S.E.M. aan de hele universitaire gemeenschap. Een ombudsman is volgens ons een vertrouwensman die men gemakkelijk en snel aan kan spreken: als men informatie behoeft of te geven heeft, of problemen signaleert.

Hij kan een drempelverlaging bewerkstelligen, waardoor het contact tussen de N.S.E.M. en haar achterban verstevigd wordt, zodat er tevens een betere informatieuitwisseling tot stand komt. Deze informatie moet in twee richtingen gaan: enerzijds kan de ombudsman informatie en adviezen geven aan een ieder die daarvoor een beroep op hem doet, anderzijds moet hij kritiek, opinies en problemen, die hij vernomen heeft doorspelen aan de N.S.E.M., zodat deze die verder uit kan werken in die geledingen waar studenten in vertegenwoordigd zijn, zoals b.v. plannings-groepen, J.O.C., F.raad, U-raad. Hij heeft een functie als vraagbaak en als klaagmuur.

Om een idee te geven wat er bij de Ombudsman ter sprake zou kunnen komen, volgen hier enkele voorbeelden:

- Vragen over onderwerpen die besproken zijn in de F-raad of de U-raad.
- Vragen t.a.v. het beleid en standpunten van de N.S.E.M.
- Informatie ter ondersteuning en begeleiding van studentleden in commissies, planningsgroepen enz.
- Kritiek van studenten op onderwijs, blokboeken, stages, bereikbaarheid van inhoudsdeskundigen enz.
- Intermediair tussen medewerkers en studenten.
- Ideeën over verbetering in het functioneren van onderwijs, onderzoek en gezondheidszorg.
- Wegwijzerfunctie b.v. op het gebied van studentenvoorzieningen, huisvesting.
- Algemene problematiek die besproken dient te worden in de N.S.E.M. en die doorgespeeld of ter sprake gebracht kan worden in de bestuurlijke kaders van de RL.

Kortom alles wat je vindt dat de moeite waard is om eens over te praten.

DUS VOORTAAN: ELKE DINSDAG VAN 13.00 - 14.00 UUR
KAMER 005 (Naast KOKO-kamer).

Rian van Houweligen.

GEZOCHT: STUDENT-REDAKTEUR (M/V)

De redactie van het universiteitsblad Maffius zoekt voor versterking van haar redactie de medewerking van enkele studenten. Ook jongere-jaars worden verzocht te solliciteren.

Taken:

- Teveren van inhoudelijke bijdragen door zelf artikelen te schrijven, interviews af te nemen enz.
- meewerken aan het redigeren van kopij
- meewerken aan de eindredactie en de grafische vormgeving (bij toerbeurt).

Het vervullen van deze taken vraagt ca. 1 dag per maand.

Journalistieke ervaring strekt tot aanbeveling, doch is niet vereist. Er is geen geldelijke beloning verbonden aan het redakteurschap.

Inlichtingen:

In te winnen bij elk der redactieleden en het redaktiesekretariaat
tst. 427 (Sibille Berden, Elizabeth-huis K 114).

Gezondheidswinkel in Maastricht

GEZONDHEIDSWINKEL ZOEKT ENKELE STUDENTEN (M/V)

De Gezondheidswinkel is een onafhankelijke stichting, die beoogt informatie te geven over gezondheidsproblemen en medicijngebruik. Bijgestaan door deskundige adviseurs werkt een team van vrijwilligers bestaande uit studenten, eerste lijnswerkers en (ex) patiënten aan activiteiten in het kader van de gezondheidswinkel.

Taken:

- a. deelnemen aan winkelwerk (sprekuren in de winkel);
- b. deelnemen aan werkoverleg;
- c. bijdragen aan externe voorlichting;
- d. mede opzetten van patiëntengroepen;
- e. sekretariële werkzaamheden.

Belangstellenden voor een of meerdere van de genoemde taken kunnen nadere inlichtingen inwinnen bij de leden van de coördinatie-kommissie Jan Nijhof tel. 043- 14867, Veronica Dirksen tel. 043-628339 of bij elk der winkeliers tijdens de openingsuren van de winkel, Frankenstraat 149.

over wetenschapsstages, academisch klimaat, tutorrol en de beloning van onderwijsinspanning van medewerkers

Een schijnbaar wat vreemde titel maar hopelijk zal na lezing ervan u duidelijk zijn dat bovenstaande onderwerpen toch echt alles met elkaar te maken hebben.

Aanleiding voor dit stukje zijn een door de fakulteit op 31 augustus en 1 september georganiseerde onderwijskonferentie en een rapport wat C.A. Branda en B.M. Ferrier uitbrachten, na van 15 mei tot 15 augustus hier als adviseurs te hebben rondgelopen.

Laten we maar even beginnen met een citaatje uit Branda & Ferrier's rapport: "De Onderwijs Commissie moet als onderdeel van zijn verantwoordelijkheid hebben, het zorgen voor een academisch klimaat in het onderwijsprogramma".

Is het niet helemaal duidelijk? Nog een stukje dan: "De beperkte academische rol van de tutor, de suggestie dat in de jaren 3 en 4 tutors helemaal afgeschaft zouden kunnen worden, de lage frequentie van contacten van studenten met inhoudsdeskundigen, het gebrek aan ervaring van de meeste studenten met een academische omgeving en de blijkbare desinteresse van vele studenten voor een brede opleiding, werken allemaal mede een scheiding van studenten en staf in de hand.

Het plaatsen van boeken en andere leermaterialen in het Studielandschap, hoewel het verder bijdraagt aan het gemak van deze ruimte voor studie, heeft studenten verder verwijderd van de bibliotheek".

Er moet dus een beter academisch klimaat komen. Op wat dit precies is, wil ik niet te veel in gaan. Het doel van een dergelijk klimaat zou niet alleen moeten zijn er voor te zorgen dat er dokters worden gemaakt die alles weten en kunnen doen. De medische opleiding is een wetenschappelijke opleiding; de huidige stand van de medische wetenschap is te danken

aan onderzoeken op een veelheid van vakgebieden en aan het handelen van een arts liggen bepaalde wetenschappelijke aspecten ten grondslag. In de studie moet niet alleen kennis en vaardigheid worden aangedragen, ook moeten studenten van het in de vorige zin genoemde worden doordrongen.

Nog sterker, het voeren van de artsopleiding zou net zo goed als bij andere studies primair wetenschappelijke vorming moeten zijn. Is het dit niet, dan ware het beter om onze studie bij het Hoger Beroepsonderwijs onder te brengen.

Steeds meer wordt echter de nadruk gelegd op zaken die je toch moet weten of bepaalde vaardigheden die je moet beheersen. Maar ook neemt het besef toe dat je niet meer alles kunt weten. Geen ramp, dan maken we een selectie uit alle mogelijkheden, het belangrijkste moet je leren. En wat is het belangrijkste? Dat maakt de professor uit (dus afhankelijk van de persoon zal 'het belangrijkste' van universiteit tot universiteit variëren) en op de overige fakulteiten wordt dat gewoon verteld in een college.

In Maastricht is er een ander systeem. Daar wordt een probleem gemaakt, vervolgens worden bij dit probleem een aantal vragen bedacht, zodat 'het belangrijkste' aan bod komt en die vragen lossen de studenten dan op. Dit is het zgn.

"kapstokonderwijs". Een vorm van onderwijs die niet stimuleert tot het jezelf stellen van vragen, het opzoeken van methoden om deze te beantwoorden, vervolgens het antwoord op je eigen vragen zien te vinden en hieruit dan weer nieuwe vragen afleiden. Want dat is waar toe een probleem moet leiden. Het is papierverspilling om een probleem te geven in een zodanige vorm dat je het alleen als kapstok kunt gebruiken om bepaalde kennisoverdracht te verwezenlijken. Maar helaas is dat wel de realiteit met de meeste problemen in onze blokken.

De mooie romannetjes over mevr. Jansen die bij de huisarts komt met pijn in de buik en een acute blindedarmontsteking blijkt te hebben. Dit zijn verhaaltjes, alleen geschikt om de anatomie van de buik, de fysiologie van het maagdarmkanaal en de differentiaal diagnose van buikpijn uit je hoofd te leren. Maar totaal ongeschikt om te leren hoe je het probleem buikpijn aan moet pakken, laat staan hoe je medische problemen in zijn algemeenheid moet aanpakken.

Als arts wordt je gekonfronteerd met problemen, in onze studie leren wij een groot aantal oplossingen. In de medische praktijk moet je dan bij die problemen een oplossing zoeken, maar hoe je dat moet doen, wordt je niet geleerd. Het is niet belangrijk dat je bij de klacht buikpijn een aantal vragen stelt, uit de antwoorden konklusies trekt die weer tot nieuwe vragen leiden, maar die tevens de oplossing van het probleem dichterbij brengen en je dit dan blijft herhalen tot je een oplossing hebt.

Nee, waar het om gaat is dat je meteen een waslijst van mogelijke aandoeningen kan oproepen met het plaatje van het symptomen- en klachtencomplex dat daarbij hoort. Probleem oplossen is dan gewoon al deze plaatjes leggen over het plaatje wat je door routinevragen en onderzoek bij de patiënt hebt gevonden. Dit doe je net zo lang tot er een past en dat is het dan. Het is net als een legpuzzel maken als je kleurenblind bent. Je kunt als je het stukje in je hand hebt op geen stukken na zeggen waar in de puzzel het thuishoort, maar door gewoon alle stukjes te passen in de openingen in de puzzel vindt je op den duur het juiste stukje.

Medisch handelen is problemen oplossen. Voor dit oplossen heb je inderdaad een zekere kennis nodig, maar wat je ook nodig hebt, is inzicht in hoe dat proces van probleem oplossen nu in elkaar zit.

Wat we in die 6 jaar die we hier studeren moeten doen, is leren problemen op te lossen! En is dat niet het weren van de wetenschap? Het oplossen van problemen? Het zoeken naar nieuwe grenzen?

Een academisch klimaat is een klimaat waarin iedereen die daar in zit door een dergelijk verlangen wordt gegrepen. Het is onzin en heeft niets met wetenschappelijk onderwijs te maken om mensen vol te proppen met kennis. Wat je moet verzorgen is dat ieder zich de vraag gaat stellen, wat moet ik doen om arts te worden en dat hij vervolgens dit probleem oplost. En dit moet je vergemakkelijken door hem niet de hele geneeskunde als probleem te geven, maar kleinere problemen. Maar dan wel problemen die prikkelen tot het werken aan het oplossen ervan, problemen die studenten ook moeten introduceren in het werk van de staf om zo een bewustwording van de grenzen van de kennis te verkrijgen (Brand & Ferrier).

Dan moet er echter ook een wetenschappelijk corps zijn wat de student stimuleert naar hen toe te komen. Het is net als met voetbal, als je niet vrijloopt zul je nooit een mooie pass krijgen. Dat er zo weinig gebruik wordt gemaakt van inhoudsdeskundigen, is niet alleen de schuld van studenten als de wetenschappers aan onze fakulteit zich meer zouden aanbieden zou er ook meer gebruik van hun inhoudsdeskundigheid worden gemaakt.

Dat is het klimaat wat Branda en Ferrier willen, een klimaat dat we allemaal zouden moeten willen. Een omgeving, waarin iedereen zijn problemen oplost, zij het dat er wel niveauverschillen zijn in die problemen. Het is de taak van de wetenschappelijk medewerker om dan de studenten te helpen bij het oplossen van hun problemen. Nu is het hun hoofdtaak problemen te maken. Maar die problemen hoeven niet zo uitgekauwd te zijn als ze nu vaak zijn. Laat het verzinnen van deelvragen maar aan de studenten zelf over.

En als dat niet vanzelf gaat, dan is dat de inhoudsdeskundigheid, die de tutor moet inbrengen. Het is waanzin om een tutor er bij te zetten die beweakt of de studenten wel genoeg kennis opdoen. De rol van deze wetenschapper moet juist zijn om de groep tot vragen te prikkelen en ze zo aan het oplossen van het probleem te zetten. Zijn rol is het stellen van vragen, niet het geven van antwoorden.

Het lijkt mij ook veel bevredigender voor iemand die met wetenschap bezig is om studenten op een dergelijke manier te helpen bij hun eigen probleem oplossen, dan om ze alleen maar wat feitenkennis aan te bieden. Zo'n beter contact tussen staf en studenten zal er op den duur echter ook toe leiden dat studenten interesse krijgen voor het werk van de wetenschappelijk medewerkers. Ze zullen de behoefte krijgen ook eens nader kennis te maken met dat aspect van de wetenschap, het onderzoek. En voortbouwend op hun ervaring in het oplossen van problemen, zullen ze via een wetenschapsstage of een student-assistentenschap hiermee nader kennis maken. Zo'n wetenschapsstage is iets wat komt als een gevolg van het academisch klimaat. Zolang dit klimaat er niet is, is ook een wetenschapsstage volstrekt zinloos!

Er zijn nogal wat mensen in de fakulteit, waaronder toch gerenommeerde organen als de keuzeonderwijscommissie en de onderwijscommissie, die zo'n wetenschapsstage ingevoerd willen zien. Voor alle duidelijkheid, het gaat dan in feite om een researchstage. Dit is (de termen onzin en waanzin heb ik al gebruikt) kletsboek. Het invoeren van zo'n researchstage maakt de opleiding er geen cent wetenschappelijker op!

Onderzoek en wetenschap is niet hetzelfde, wetenschappelijke methoden en denkwijzen en gedachten gebruik je onder andere in het onderzoek. Het is echter te ver gezocht om de kennismaking van studenten met wetenschap te laten verlopen via een researchstage. Studenten komen primair voor onderwijs, in dit onderwijs moet dat wetenschappelijk denken en bezig zijn naar voren komen. Het is hypocriet om enerzijds in het curriculum de zelfwerkzaamheid en neiging tot probleemoplossen van studenten te frustreren door overgeprogrammeerde en niet tot probleemoplossen uitnodigende casussen, met een dusdanige hoeveelheid vragen en opdrachten dat de student nou niet bepaald wordt opgewekt hier zelf iets aan toe te voegen, om dan anderzijds via een wetenschapsstage net te doen alsof er aan wetenschap wordt gedaan.

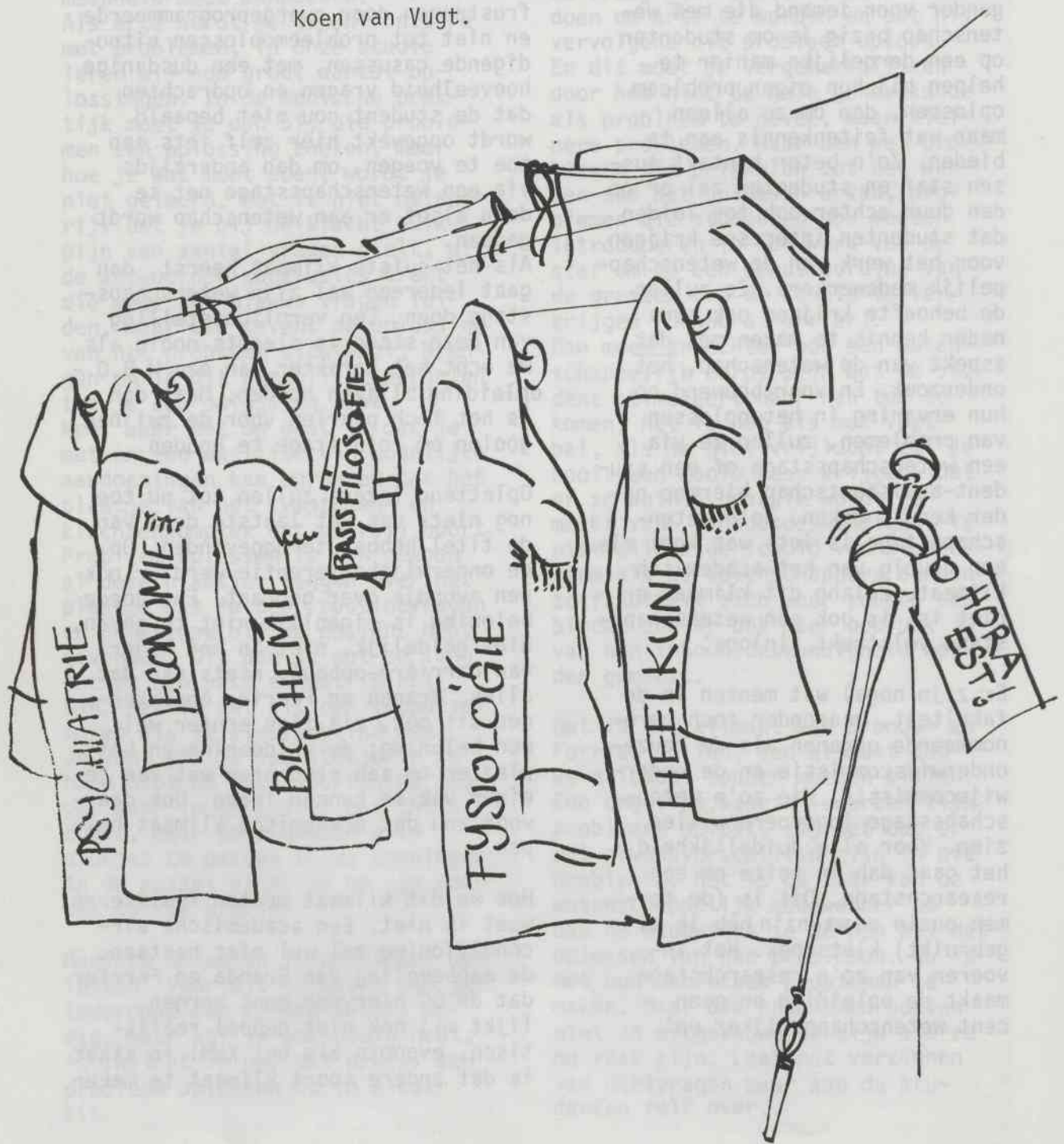
Als het juiste klimaat heerst, dan gaat iedereen wel zijn wetenschapsstage doen. Een verplichtstelling van deze stage is slechts nodig als we echt het karakter van een H.B.O.-opleiding blijven houden. Maar dan is het toch paarden voor de zwijnen gooien om zo'n stage te houden.

Oplettend lezers zullen tot nu toe nog niets van het laatste deel van de titel hebben teruggevonden. Op de onderwijskonferentie werd er ook een avondje over gepraat. Een goede beloning is eigenlijk niet te geven, niet geldelijk, niet in het kader van carrière-opbouw, niets van dat alles. Branda en Ferrier onderkennen dit ook, zij zien echter wel een beloning; de voldoening en het plezier om aan studenten wat van je eigen vak te kunnen leren. Ook daarvoor zou dat academisch klimaat helpen.

Hoe we dit klimaat moeten realiseren, weet ik niet. Een academische airconditioning zal wel niet bestaan, de aanbeveling van Branda en Ferrier dat de OC hiervoor moet zorgen, lijkt mij ook niet geheel realistisch, evenmin als het KNMI in staat is dat andere soort klimaat te maken.

Ik denk dat de sleutel ligt bij de blokboeken en hun problemen en bij de tutoren, beiden moeten tot probleemoplossen uitnodigen. Daarnaast moet de wetenschappelijke staf zich eens wat meer aanbieden aan de studenten. Dan lukt het misschien een academisch klimaat te krijgen, zinvolle weten wetenschapsstages te verwezenlijken en wetenschappelijk medewerkers voor hun onderwijsinspanning te belonen.

Koen van Vugt.

vakgerichte tentamens, een nieuw examensysteem

Aan het einde van een heerlijke vakantie waarin de derdejaars studenten alle beslommingen omtrent het Maastrichtse onderwijssysteem eens even aan de kant gezet hadden en daardoor weer enthousiast naar hun Maastrichtse stekje waren teruggekeerd, werden ze meteen op de eerste dag van het academisch jaar gekonfronteerd met een nieuw probleem; wie schets immers hun verbazing toen de heer Bonke hen na zijn uitstekend betoog over het nieuwe Maastrichtse examenreglement vriendelijk vroeg of zij hun medewerking wilden verlenen aan het maken van een 'heus ouderwets' FYSIOLOGIETENTAMEN.

Het betrof hier een fysiologie-tentamen voor de opleiding voor fysiotherapie. De resultaten zouden dan vergeleken kunnen worden met de resultaten van fysiotherapiestudenten om zo enige 'harde' informatie te verkrijgen over de fysiologiekennis van derdejaars studenten.

Daar dit voorstel bij de studenten enige vragen opwierp, werd de heer Bonke verzocht om op een later tijdstip nog eens nadere uitleg te komen geven. Dit nader overleg heeft inderdaad plaatsgevonden, zij het dan dat het resultaat daarvan bijzonder miniem genoemd mag worden.

Het bleek allemaal te gaan om een vergelijkend onderzoek, waarmee de capaciteitsgroep Fysiologie de fysiologiekennis van de derdejaars wilde meten d.m.v. een conventionele fysiologietoets zoals die afgenomen wordt aan de opleiding voor fysiotherapie, nadat de leerlingen van deze opleiding het leerboek Bernards en Bouman geheel systematisch hebben doorgewerkt, en er vervolgens enige weken op gestudeerd hebben. Zo'n toets zou nu ook gemaakt moeten worden door onze derdejaars studenten, omdat die volgens de capaciteitsgroep na twee jaar de B & B ook wel hebben doorgewerkt.

Hier werden door enkele studenten enige gefundeerde bezwaren tegen in gebracht nl.:

- a. het is niet eigen aan het Maastrichtse systeem om te veronderstellen dat een bepaalde hoeveelheid stof op een bepaald tijdstip afgesloten wordt (In dit geval Bernards en Bouman na twee jaar). Ons systeem is immers geënt op een continue leerproces gedurende zes jaar, middels integrale benadering van casus-problematiek.
- b. Indien men via een onderzoek twee groepen studenten wil vergelijken, moet er natuurlijk een grote overeenkomst in de onderzoeksomstandigheden bestaan; dus m.a.w. als de RL-studenten zonder voorbereiding een (waarschijnlijk bijzonder detaillistisch) tentamen maken, dan kan men dat niet vergelijken met de resultaten van fysiotherapiestudenten die voor dit tentamen 'zwaar geblokt' hebben.
- c. Daarbij komt dat het nog discutabel is of de kennis van medische studenten op een bepaald tijdstip van hun opleiding in enige mate vergeleken kan worden met de kennis van fysiotherapiestudenten op een bepaald tijdstip in hun opleiding.
- d. Voorts is het vergelijken van twee groepen studenten die werken volgens twee verschillende systemen middels een toets uit één van die systemen volgens ons een vrij onwetenschappelijke handelswijze.

Daarom menen wij te mogen konkluderen dat het vrij onmogelijk is om uit een dergelijk vergelijkend onderzoek enige konklusies te trekken. Dit werd inderdaad door de heer Bonke beaamd, doch hij zag hierin geen reden om het allemaal maar achterwege te laten. Onze bescheiden mening is dus dat het doen van onderzoek waar men geen valide konklusies uit kan trekken, spreekt van een zéér onwetenschappelijke aanpak!!

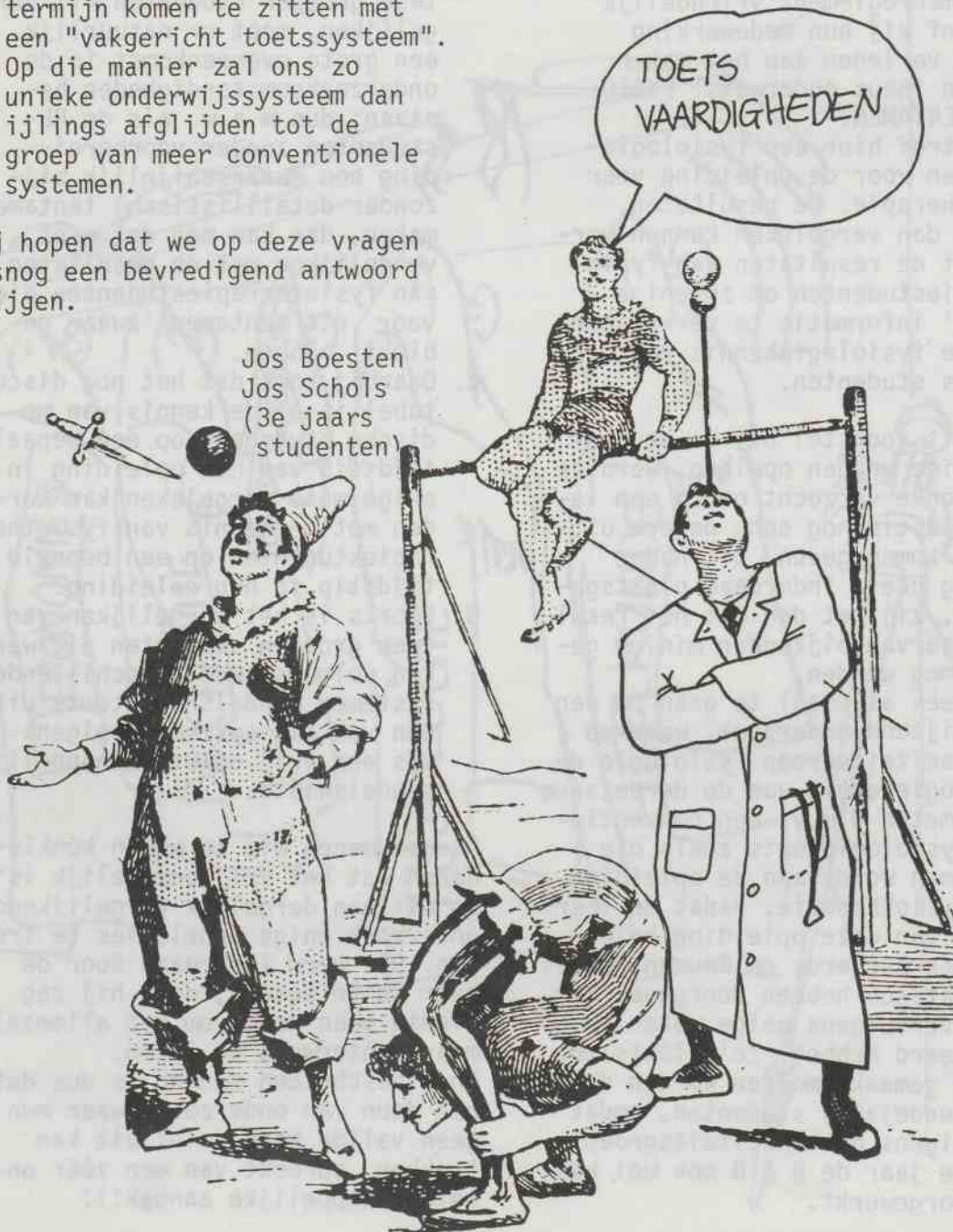
Vakgerichte tentamen, een nieuw examensysteem

De volgende vragen blijven openstaan:

1. Bestaat niet het gevaar dat men ondanks alles toch niet de verleiding kan weerstaan tot het trekken van "konklusies" (die dan uiteraard ongefundeerd en dus niet valide zijn?)
2. Wat gaat er met deze "resultaten" gebeuren?
3. Een een ander punt tenslotte is dat bij ons de vrees bestaat dat op een gegeven moment elke capaciteitsgroep zo zijn eigen onderzoek kan gaan doen en dat we zodoende binnen kortere of langere termijn komen te zitten met een "vakgericht toetsysteem". Op die manier zal ons zo unieke onderwijssysteem dan ijlings afglijden tot de groep van meer conventionele systemen.

Wij hopen dat we op deze vragen alsnog een bevredigend antwoord krijgen.

Jos Boesten
Jos Schols
(3e jaars
studenten)

terugblik op die goeie ouwe tijd Paul Zwietering.

1 APRIL 1996.

Hevig zuigend aan een dikke sigaar zat dokter RULKENS in zijn decadente, doch uiterst comfortabele stoel achter zijn bureau.

De lucht in de spreekkamer was bedompt.

Een dikke mistroostige rook vulde alle gaten en kieren.

Gedachten over zijn studiejaren vulden zijn brein.

Hoe heerlijk was het geweest om te pionieren, om mee te werken aan de vervolmaking van het Maastrichtse onderwijssysteem.

Hij kon zich nog herinneren hoeveel kritiek er was geweest op de screeningstoets; en niet ten onrechte, de screeningstoets was verre van volmaakt.

Gisteren echter ontmoette hij een student van de RL die hem de volgende geschiedenis van het toetsingssysteem vertelde;

Het begon allemaal met toetsen waarin hoe langer hoe minder "problemen" aan de orde werden gesteld.

De "problem-box" verdween ook van het toneel.

In SEPTEMBER 1979 kwam er een nieuw aspect bij; naast de gewone multiple-choice vragen werden nu ook ESSAY-VRAGEN aangeboden (volstrekt vrijwillig te beantwoorden zonder dat er konsekwentie's aan werden verbonden). Dat er tegelijkertijd een andere ruimte dan het toch comfortabele (je kan er immers roken) gokkasteel in Valkenburg werd gehoord, was een toevallige samenloop van omstandigheden. Deze ESSAY-VRAGEN werden aangeboden per vakgebied. In dat zelfde jaar werden aan de ESSAY-VRAGEN uiteindelijk wel konsekwentie's verbonden.

Eindelijk kon alle kennis (voor zover aanwezig) gespuid worden.

In 1981 was het aantal vragen van de multiple-choice toets gedaald van + 250 tot + 50 vragen, aangezien de studenten zoveel tijd nodig hadden met het beantwoorden van ESSAY-VRAGEN (welke de ware kennis van de studenten toetsen) dat er geen tijd meer overbleef voor het beantwoorden van de multiple-choice vragen (waar de studenten toch altijd zoveel kritiek op hadden).

In 1982 waren de multiple choice vragen geheel van het toneel verdwenen. Nu kon men werkelijk een beeld krijgen van de kennis van de individuele student: of hij/zij een goed arts zou worden of niet. Het gokelement was in ieder geval verdwenen.

In 1985 werd er een splitsing verwezenlijkt van de toetsing van de verschillende vakgebieden. Het was nl. toch wel verwarrend toetsen te maken waarin de verschillende vakgebieden aan de orde kwamen. Tevens kon de student zich in de weken voor het examen beter voorbereiden op één vakgebied tegelijkertijd. Een spreiding van examens was zeer gewenst.

In 1987 werden examens uit de natuurwetenschappelijke en wetenschappelijke hoek aan het examenprogramma toegevoegd (wisk., natuurk., plantk. enz.).

In 1991 werd onder dwang van de jongerejaars studenten een splitsing in jaren doorgevoerd (het was eigenlijk toch te desillusionerend voor de jongerejaars toetsen te moeten maken waarvan je nooit iets terecht brengt). De vakgroepen waren in de wolken; ze konden nu een meer jaargerichte toets samenstellen, waarmee de individuele student beter te beoordelen was.

Dokter RULKENS pinkte een traan weg; hoe had het ooit zover kunnen komen???

P.S. Gelukkigerwijze zijn er voor een dergelijk examensysteem niet voldoende formatieplaatsen beschikbaar.

prijsvraag

De bevolking van dit landje schijnt, blijkens C.B.R.-gegevens, dol te zijn op puzzels en prijsvragen.

We zijn van mening dat het tot onze taak behoort om daarop in te springen en ter "leringh ende vermaeck" van de RL bevolking een prijsvraag uit te schrijven.

Dat kost ons nauwelijks extra tijd, want gezien vorige ervaringen reageert er toch vrijwel niemand, zodat we niets te beoordelen hebben en we hebben toch onze plicht gedaan.

De prijsvraag heeft als motto: "Breng de patio in de gratio" (het moet kost wat kost rijmen, nietwaar?).

Zoals (wellicht) bekend wordt het Biomedisch Centrum drastisch uitgebreid. De bestemming van de nieuwbouw is in grote lijnen al bekend, hoewel lang niet iedereen even tevreden is over de verdeling van de ruimte's, maar over de ontstane patio's (open plekken omsloten door kamers of laboratoria) is nog weinig bekend.

Hoewel de uiteindelijke bestemming daarvan in de eerste plaats B.M.C.-ers aangaat, kan iedereen meedingen in deze prijsvraag, omdat iedereen toch wel eens in het B.M.C. moet zijn en dus als potentieel gebruiker van de patio's meetelt.

Naar verluidt heeft ook het L.O. van het B.M.C. aktie ondernomen om een funktionele bestemming voor de patio's te vinden, naar aanleiding van een paar reeds gedane suggesties.

Ter aanmoediging vermelden we deze alvast; de naam van de auteur vermelden we uiteraard niet om beïnvloeding bij de beoordeling van de kwaliteit van de inzendingen te voorkomen.

1. Een zwembad met duikplank vanaf het dak. Erg praktisch ook voor de aanvoer van bluswater bij brand. Ook het wetenschappelijk onderzoek kan met deze oplossing gebaat zijn; sommige experimenten met proefdieren kunnen dan meteen op mensen worden uitgevoerd.
2. Apenrots. Het is mij niet duidelijk of het hier gaat om apen in de patio of juist daarbuiten.
3. Een jeu-de-boules-baan, zo'n spel met ballen en zo uit Frankrijk. Waar de mensen al niet op komen. Dit idee is trouwens prima te combineren met het voorstel om een zonne-terras te bouwen, speciaal voor het zonn-aanbiddende vrouwvolk. De naam van de patio wordt dan: "joies-des-boules".
4. Eén grote voliëre. Eén van de goedkoopste suggesties: alleen een groot stuk gaas over de patio en het ding is klaar, afgezien van de vogels, maar op het B.M.C. lopen genoeg vreemde vogels rond.
5. Wat vind je van deze? Een groot aquarium. Heeft hetzelfde voordeel als een zwembad, alleen het blussen gaat vanzelf, als je in een noodgeval de ruitjes inslaat.

Verder hebben we nog een hele verzameling losse flodders, zoals een atletiek-baan, een bier-stube, een tafeltennisbaan, een midgetgolf en nog wat van dat soort.

De meeste zijn te duur of hebben iets met sport te maken en komen dus niet in aanmerking.

Betere ideeën gaarne melden bij de redactie.

O ja, de hoofdprijs: een jaar lang ontheffing van de verplichting Mafius te lezen.

Kees Ruissen.

"if i can't make you happy"

medebelangen

"Wat een raar vak toch oefenen we uit", verzuchtte prof. dr. Honderdtravolta. Hij was zo stoort geworden als een kikvors op een groen plantebblad, glanzend met twee grote ogen, met 't kontje in 't zoele water en 't kopje in de zon.

Het regende miezerig buiten. Maar binnen had hij zich uitgestrekt op de tafel van de wetenschappelijke bibliotheek. Deze was tevens gevuld vol stijve boeken en slappe studenten van de lach of de hypotonie. Het goedje werkte beter dan welke anti-stressor ook.

"Hier zijn we bezig om lijkjes van kinderen op te vijzelen tot ze de juiste lengte, gewicht en schedelomtrek hebben, en ginds sterven honderden kinderen, die anders gezond en intelligent geweest zouden zijn, van de honger".

"De pannekoek mag eindelijk wel eens een keer omgedraaid worden" zei de jongste assistent, die echter niet op z'n mondje gevallen was. Een co-ass. had de radio aangezet en het "I feel love" van Anita Oer-Alda en de "Swinging Sexy Seven" stroomde de wetenschappelijke oren binnen. Het was een tijdje stil, hoewel niet de muziek.

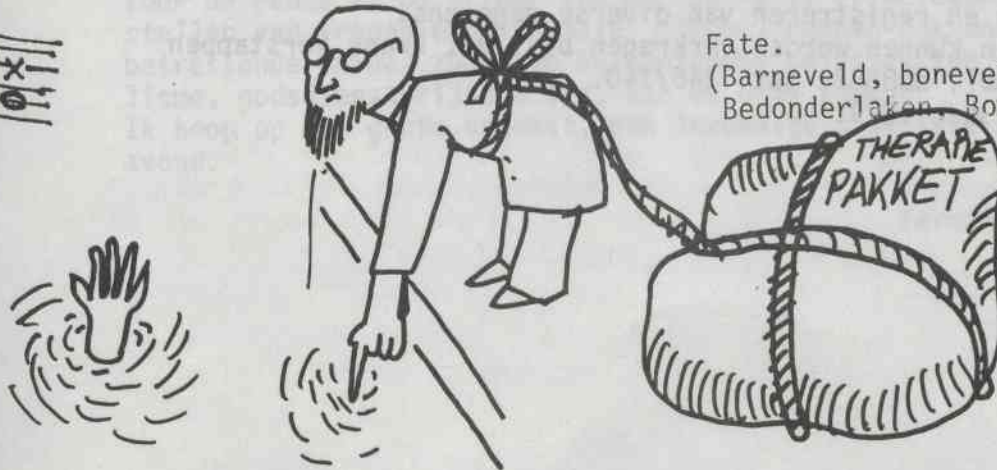
Een neutrino schoot het academisch vertrek in, boorde zich door blz. 1124 van Harrison en vervolgens door de trouwring van de prof., het preputium van de lector, via de zoom van de assistente, een kopje koffie één etage lager in, om daarna nog steeds onopgemerkt te verdwijnen. De radio zond nu live een optreden uit van afdeling 24 waar zeven zusters een sextet hadden gevormd die met raad en daad het lied "If I can't make you happy. I jump into the river and drown" ten gehore brachten.

Honderdtravolta schoot bedaarlijk in een lach. "Kom op jongens, we gaan naar 't optreden toe voor 't te laat is", kon hij dan ook zeggen. Op de gang hoorden ze weliswaar het schreeuwen van een paar kinderen. Enkele infuuspompen knipperden zenuwachtig met hun rode lichtje. Honderdtravolta knipoogde nog eens terug, en merkte op: "Er moeten eens wat bloemetjes in de gang gezet worden. Als die er geweest waren, hadden we ze nu buiten kunnen zetten".

"Een aantal posters zou oök te gek zijn" zei de lector, die ondertussen z'n ogen bijna niet meer van de assistente afwendde. "En van de receptie maken we een bar" riepen enkele studenten. Honderdtravolta keek verbaasd op. Zo'n creatieve combinatie van intelligentie en zelfwerkzaamheid had hij van deze jongens niet verwacht. Ontroerd traanden z'n ogen en hij gaf ieder een zoen.

Dat bracht redding. Het sextet van de zeven zusters van afdeling 24 had bijna de daad bij de raad gevoegd.

Er werden overigens gezonde kinderen geboren.

Fate.
(Barneveld, boneveld, Beneveld,
Bedonderlaken, Bommelding)

Join Hand of Fate

mededelingen

INTERNATIONALE KONFERENTIE IN BEMELLEN.

Van 22 t/m 26 oktober 1979 vindt er in het Europahuis te Bemelen een konferentie plaats over "De Benelux en de Europese Gemeenschap: Hebben de kleine landen belang bij een federaal Europa?"

De konferentie is bedoeld voor studenten en afgestudeerden in de politieke en sociale wetenschappen, juristen, historici en andere geïnteresseerden. De voertaal is Nederlands.

Voor aanmeldingen c.q. inlichtingen: Europahuis in Nederland
St. Antoniusbank 42
6267 NB Bemelen/Cadier en Keer
tel. 04407-1546.

FENOMENOLOGIE EN WETENSCHAPPEN.

Dit kollegejaar wordt opnieuw vanuit de Centrale Interfakulteit van de Erasmus Universiteit te Rotterdam een lezingencyclus over de fenomenologie georganiseerd.

De lezingen zijn voor iedereen vrij toegankelijk.

VAN WETENSCHAPSKRITIEK NAAR WETENSCHAPSWINKEL.

Bij het Buro Studium Generale van de Rijksuniversiteit Utrecht is begin september een bundel verschenen onder de titel "Van Wetenschapskritiek naar Wetenschapswinkel; achtergrondstudies t.b.v. een progressieve wetenschapspraktijk".

Op vrijdag 7 december a.s. wordt hierover een studiedag georganiseerd. Inlichtingen en opgave bij het Buro Studium Generale, Maliesingel 41, Utrecht, tel. 030-331526, alwaar ook de bundel verkrijgbaar is.

KEUZE STAGE INSPANNINGSFYSIOLOGIE IN ZWITSERLAND.

Er bestaat de mogelijkheid voor ouderejaars studenten om tijdens een stage mee te werken aan een inspanningsfysiologisch onderzoek dat wordt uitgevoerd in de komende jaren in het Ned. Astma Centrum in Davos in Zwitserland. Er is plaatsingsmogelijkheid voor 24 studenten.

Taken: assisteren bij ergometerproeven, bloedchemische bepalingen verrichten, berekenen en registreren van diverse gegevens.

Nadere inlichtingen kunnen worden verkregen bij: Dr. Frans Verstappen c.q. Fysiologie, tel. 888888, tst. 146/140.

Opgave vóór 15 oktober 1979.

koko

BEDRIJFSDEMOKRATIE IN CHINA.

Dinsdag 9 oktober a.s. van 20.00 u - 22.00 u. in de aula van het hoofdgebouw organiseert KOKO in samenwerking met de Vriendschapsvereniging Nederland China een lezing over de arbeidsverhoudingen in China. Weliswaar staat China tegenwoordig vaak in de kranten vanwege haar toenemende contacten met het Westen, de spanningen in Indo-China en de liberalisering, maar over de interne verhoudingen onder wat voor omstandigheden er gewerkt wordt, de zeggenschap van de Chinese burger in de economie of bedrijfsdemocratie staat zelden iets in de pers, en dat wat er in staat is vaak zeer tegenstrijdig.

De lezing wordt gehouden door Poul Bakcker, bestuurslid van de Vriendschapsvereniging Nederland China, die deze zomer met een bestuursdelegatie China bezoekt. Tijdens dit bezoek was hij vooral gericht op ontwikkelingen in de industrie, arbeidsverhoudingen en management. Hieronder volgt een kort overzicht, door Poul Bakcker zelf geschreven, van de in de lezing te behandelen onderwerpen.

De afgelopen tijd bereiken ons veel berichten dat China haar economie in in een aantal opzichten meer zou gaan richten naar het voorbeeld van het Westen. Enerzijds is het zeker zo, dat nu China zijn grenzen verder openstelt voor buitenlandse bezoekers en er meer Chinese (wetenschappelijke) delegaties Europa en Amerika bezoeken, de invloed van het Westen toeneemt.

Er zijn anderzijds duidelijke aanwijzingen, dat China kritisch staat tegenover ontwikkelingen in het Westerse bedrijfsleven. Tegelijkertijd worden een aantal tradities uit het recente verleden op het gebied van bedrijfsdemocratie versterkt of nieuw leven ingeblazen.

Men is bezig de gevolgen van een voor de economie schadelijke politieke lijn van de "Bende van Vier" te overwinnen. Daarnaast wordt in veel Chinese bedrijven geëxperimenteerd met het verruimen van de bevoegdheden van de arbeiderskongressen. Bijv. ook met het via rechtstreekse geheime verkiezingen benoemen van leidende personen.

De participatie van de arbeiders op het gebied van de technische vernieuwingen, welzijnsvoorzieningen en andere bedrijfsproblematiek neemt eveneens in een aantal opzichten toe. De rol van de vakbonden wordt hierin steeds belangrijker.

Voor de interne bedrijfsdemocratie is bovendien van bijzonder belang, dat ook afzonderlijke bedrijven op een aantal gebieden ruimere bevoegdheden gaan krijgen. Dit schept voor bijv. de arbeiderskongressen de mogelijkheid zich uit te spreken over wezenlijke zaken als het ontwikkelingsplan van het bedrijf, toekomstige investeringen enz.

Voor de pauze en na afloop van de lezing is er gelegenheid tot het stellen van vragen en discussie. Hierbij kunnen ook andere onderwerpen betreffende China, zoals de buitenlandse politiek van China, het socialisme, godsdienstvrijheid enz. aan de orde komen.

Ik hoop op een grote opkomst, een levendige discussie en een prettige avond.

Ferdinand Thung.

Koko

OVER KOKOCOMMISSIES.

Het seizoen '78/'79 is eigenlijk best wel goed verlopen bij KOKO. We mogen dan wel bijna tot november bezig zijn geweest met het doorworstelen van louter "papieren" rompslomp en structurele, voor de leden weinig zichtbare, zaken; na die tijd is er toch een behoorlijk aantal activiteiten van de grond gekomen (Voor een aardig overzicht hiervan verwijzen wij naar ons jaarverslagje, het groene boekje van KOKO).

Ondertussen is KOKO nog steeds bezig te proberen een echte vereniging te worden.

Een echte vereniging is te herkennen aan haar activiteiten.

De activiteiten binnen KOKO worden georganiseerd door de diverse commissies, die zo rond deze tijd onderhand toe zijn aan verversing van haar leden. Dit stukje is dan ook bedoeld om even in vogelvlucht die commissies door te nemen zodat iedereen die er wel wat voor voelt bij KOKO actief te worden, weet wat zo'n beetje bij de vereniging door wie gedaan wordt. Intekenlijsten hangen inmiddels in de KOKO-kamer op; grijp dus je kans; als je het goed aanpakt, kost het echt niet zoveel tijd en het kan erg gezellig werk zijn.

DE ONTSPANNINGSCOMMISSIE.

Moet minstens 8 leden gaan tellen, want er valt een hoop voor je medestudenten te organiseren op ontspanningsgebied: feesten, weekend wildwatervaren, boerderij-weekend, cabaretavond, de maandelijkse filmwoensdag, smartlappenavond en wat er nog meer door de commissie verzonden gaat worden.

DE CULTURELE COMMISSIE.

Wat valt er toch allemaal niet onder de noemer cultuur te organiseren. De dinsdagavond was vorig seizoen bijna stevast de lezingenavond. Ook dit jaar zijn er alweer aardig wat gepland, maar we hebben nog de Hermann Hesse-tentoonstelling, het politieke forum over studentenhuysvesting, lunchconcertjes en wat al dies meer zij....nog een zestal leden graag.

Even tussendoor: natuurlijk kun je ook wel 's denken: hè, dat zou ik graag nu eens willen dat het georganiseerd werd: een praatje van de bekende Europese kwartetten Jos Blaessen over het gebruik van anabole steroïden in de legsport of wie weet ken je iemand die misschien wel een cursus Bhoettaans marineren wil verzorgen, welnu: kom op met die ideetjes van jullie en spui ze in de commissies, liever nog: neem zitting in een van hen zodat je er zelf de hand in hebt en hoe die ideeën van jou gerealiseerd worden.

DE REDUKTIECOMMISSIE.

Breekt zich het hoofd over: hoe zorgen we dat de student voor zijn dagelijkse levensbehoeften zo weinig mogelijk geld hoeft uit te geven. Zij lubt kortingen voor studenten op allerlei artikelen en vooral ook op medische boeken.....kan nog wel 2 à 3 nieuwe leden gebruiken.

DE INTRODUKTIE COMMISSIE.

Verzorgt de introductie van de a.s. eerstejaars. Spreekt voor zich. Begint, naarmate het jaar vordert, steeds actiever te worden.

DE EXCHANGE COMMISSIE.

Vorig jaar zijn mensen van het bestuur op landelijk niveau bezig geweest de mogelijkheden te bezien voor studenten voor enkele weken

in het buitenland. De taak van de commissie zal bestaan uit het schepen van mogelijkheden voor RL-studenten uitgezonden te worden naar het buitenland.

DE HUISVESTINGSCOMMISSIE.

Zoals iedereen weet is het met de huisvesting voor één en twee-persoonshuishoudens nog steeds zeer slecht gesteld: te weinig kamers, te dure kamers, te slechte kamers enz.

De taak van de commissie zal bestaan uit signalering van problemen, het peilen van de behoeften en het daadwerkelijk werken aan verbeteringen op huisvestingsgebied.

OP DE KOKO-KAMER HANGEN VANAF HEDEN ALLE AKTUELE KRANTENARTIKELEN BETR. NIEUWBOUW, ONDERWIJS EN WETENSCHAPPEN, HET ARTSENBEROEP, GENEESKUNDE EN MEER ALGEMENE ONDERWERPEN.

WILLEN ALLE STUDENTEN AF EN TOE KIJKEN OF ER POST VOOR HEN LIGT OP DE KOKO-KAMER.

studentenekklesia

Lezing:

Is de bijbel of het geloof een hindernis of een hulp bij het beantwoorden van ethische vragen

Micro- en macro-ethische vragen

Echtscheiding

Kernwapens de wereld uit

Spreker:

Prof. P. Sporken

Prof. H. Heering

Prof. Th. Beemer

Drs. Maneschein

Tijdstip:

9 oktober

30 oktober

13 november

27 november

Plaats: Filmzaal Rijksuniversiteit Limburg, Tongersestraat 53, Maastricht.

Aanv. : 20.00 uur.

Beeldspraak

Guus van Hemert

10 oktober

7 november

21 november

Plaats: Tafelstraat 13. Aanvang: 20.00 uur.

Studentendiensten: iedere 1e en 3e zondag van de maand in de kapel van de Nieuwenhof (adres: Zwingelput 4). Aanvang: 11.45 uur.

Houdt samen de veiligheid hoog!

Veel veiligheidsplaten gaan over een concreet onderwerp. Over een bepaald gevaar (bijvoorbeeld brand), een bepaalde situatie (bijvoorbeeld versperde nooduitgang) of een bepaald gedrag (bijvoorbeeld roken bij brandbare stoffen). Door afbeelding en tekst wordt verteld wat je wel of niet moet doen. Ze geven je aanwijzingen om veilig te werk te gaan in je eigen situatie.

Bij deze plaat ligt dat anders. Hij doet een appél op iedereen om - samen met anderen - "de veiligheid hoog te houden". Een oproep die niet bepaald concreet is. Wie praktisch is ingesteld zal geneigd zijn te zeggen: wat moet ik daarmee, wat houdt dat in? Evenmin een oproep om in de eerste plaats voor de eigen veiligheid te zorgen. Wel een beroep op iedereen om, door GEZAMENLIJKE inspanning, een veilig leven van (en met) ELKAAR zo goed mogelijk te verzekeren. De zorg voor persoonlijke veiligheid wordt daarbij niet minder belangrijk gevonden. Hij wordt alleen maar in een groter geheel geplaatst. Het grotere geheel van alle activiteiten die nodig zijn om de veiligheid op een verantwoord peil te brengen en te houden.

Zo'n algemene oproep kun je langs je heen laten gaan, zonder er iets mee te doen. Dan verbetert er niets. Je kunt ook proberen er een eigen inhoud aan te geven. Niet in je eentje, in dit geval, maar met anderen. Wat hierna volgt wil daar aan bijdragen.

Samen

"Samen" wil zeggen: met anderen in een of ander verband. Soms is dat een los verband, bijvoorbeeld tussen verkeersdeelnemers. Ieder gaat in het verkeer letterlijk, maar vaak ook figuurlijk "zijn eigen weg". Het besef, samen aan het verkeer deel te nemen, leeft niet zo erg. Regels zijn dan nodig om dat samen deelnemen mogelijk te maken. In het verkeer komt "samen de veiligheid hoog houden" dan ook voor een belangrijk deel neer op "samen de verkeersregels aanhouden". Liefst uit eigen vrije wil.

"Samen" wil vooral zeggen: *denken en doen met inbegrip van de ander*. Dus, om nog even bij het verkeer te blijven: zó autorijden, brommen, fietsen dat de mogelijkheden en onmogelijkheden van andere weggebruikers in je eigen verkeersgedrag verrekend zijn. Zó rijden dat je nog op tijd kunt stoppen voor een plotseling overstekend kind. Zó rijden dat mensen die niet zo goed uit de voeten kunnen, bijvoorbeeld bejaarden, rustig kunnen oversteken. Maar ook: zó lopen, dat automobilisten, bromfietzers of fietsers niet boven op hun rem moeten gaan staan om je niet te raken.

"Samen" is dus: rekening houden met elkaar.

Aantal ongevallen	1969	1972	1976
<i>In het bedrijf</i>			
Totaal aantal slachtoffers	ca 128.400	113.254	98.426
waarvan gedood	ca 150	180	130
waarvan gewond	ca 128.250	113.074	98.296
<i>In en om de woning</i>			
totaal aantal slachtoffers	ca 73.485	65.181	62.569
waarvan gedood	3.485	3.181	2.569
waarvan gewond	ca 70.000	62.000	60.000
<i>In het verkeer</i>			
Totaal aantal slachtoffers	70.674	73.326	64.736
waarvan gedood	3.075	3.264	2.432
waarvan gewond	67.599	70.062	62.304

Er zijn ook samenlevingsverbanden waar de onderlinge betrokkenheid doorgaans veel groter is dan in het verkeer en waarin je als individu doorgaans een groter aandeel kunt leveren in de goede gang van zaken van het geheel. We denken daarbij aan het gezin of een daarmee vergelijkbaar samenlevingsverband en aan de *de werkgroep*. Daarin kan dan ook meer terecht komen van samen de veiligheid hoog houden. Daar kan men elkaar op onveilige punten attent maken, met elkaar overleggen, van elkaars kennis en inzicht gebruik maken, met elkaar maatregelen nemen enz.

Niet voor niets wordt in het ontwerp van de Arbeidsomstandighedenwet, die de Veiligheidswet 1934 gaat vervangen, veel waarde gehecht aan overleg en samenwerking m.b.t. veiligheid in de werksituatie. En dat er nog geen ontwerp van een Woonomstandighedenwet in behandeling is wil niet zeggen dat overleg en samenwerking m.b.t. de veiligheid in de thuissituatie niet uiterst belangrijk is.

Hard nodig

Gezamenlijke inspanning om elkaars veiligheid zo goed mogelijk te verzekeren is nog steeds hard nodig. Al zou er een daling te constateren zijn in het aantal ongevals-slachtoffers, zoals bovenstaand overzicht suggereert, dan is dat aantal nog groot genoeg om alle zeilen bij te zetten. Tenminste, als je achter de getallen nog de mensen wilt zien.

Daar komt nog bij dat in de laatste jaren de sluipende aantastingen van de gezondheid meer en meer in de aandacht zijn gekomen. Sluipende aantasting door bijvoorbeeld een verkeerde werkhouding, schadelijke gassen en dampen in de inademingslucht, over- of onderbelasting van het zenuwstelsel ten gevolge van lawaai, te

hoog werktempo, te weinig afwisselend werk e.d.

De veiligheid hoog houden

Veiligheid zelf is: *een mate van zekerheid tegen risico's, gevaren of invloeden die kunnen leiden tot ongevallen*.

Samen de veiligheid "hoog" houden is dus hetzelfde als: samen een "hoge" mate van zekerheid scheppen tegen risico's enz. en die ook in stand te houden. Over het algemeen kan dat niet ineens. Zoiets moet geleidelijk worden opgebouwd. We moeten in de eigen omgeving de factoren die tot schade aan mensen en/of goederen kunnen leiden geleidelijk in de vingers zien te krijgen. Daarvoor is het volgende belangrijk.

Concreet

1. Inventariseer de onveiligheid

Ga in de woon- of werkomgeving na wat er uit het oogpunt van veiligheid en gezondheid mis is of zou kunnen gaan. Noteer alle punten; ook die waarvan u niet zeker bent of er wel risico's aan verbonden zijn. Doe deze inventarisatie systematisch, d.w.z. onderdeel na onderdeel en punt na punt. Kijk in de woonomgeving bijvoorbeeld naar vloeren, ramen, trappen, stopcontacten, snoeren, stekkers, huishoudapparaten, huishoudmiddelen, speelgoed, hobbygereedschap, hekjes enz. Let in de werkomgeving bijvoorbeeld op materialen, transportmiddelen, machines, gereedschappen, gevaarlijke stoffen, ventilatie, brandblusmiddelen, persoonlijke beschermingsmiddelen enz. Bedenk dat veel schade aan mens en/of goed het gevolg is van wat mensen doen (of niet doen) met dingen in een bepaalde situatie. Probeer u van zulke gebeurtenissen een voorstelling te vormen, zonder u daarbij af te vragen of het wel of niet waarschijnlijk is dat zij zich

voordoelen (zie verder punt 3). Met gezond verstand en een kritische instelling kom je bij zo'n inventarisatie al een heel eind. Een inspectielijst kan er een handig hulpmiddel bij zijn.

2. Neem tijdelijke maatregelen waar nodig

Dit betreft de punten waarbij zonder meer duidelijk is dat de kans op een ongeval groot is en/of de schade groot kan zijn (bijvoorbeeld dood, ernstige lichamelijke of materiële schade). Enkele voorbeelden van tijdelijke maatregelen:

- thuis: isolatieband om beschadigd elektrisch snoer; een horizontaal geplaatste huishoudtrap in plaats van een tuinkhekje, ter bescherming van kleine kinderen;
- in het bedrijf: waarschuwingspalen en -kettingen rond een vloeropening; waarschuwingsbordjes aan schakelhefbomen, ter voorkoming van inschakelen tijdens onderhoud.

3. Taxeer de risico's

Dit betreft alle geïnventariseerde onveiligheidspunten. Het gaat daarbij per punt om een taxatie van de kans dat zich een ongeval voordoet en een taxatie van de schade (letsel, materiële schade) als het zich zou voordoen. Het totale risico per punt wordt dan bepaald door de taxaties van kans en schade. t.w. $\text{risico} = \text{kans} \times \text{schade}$ ($R = K \times S$). Naarmate meer veiligheidskennis over het te taxeren punt bestaat en meer "samen" wordt getaxeerd, kan de betrouwbaarheid van de risicoschatting toenemen. Over punten ten aanzien waarvan u nog niet over voldoende veiligheidskennis beschikt, kunnen informatie worden opgevraagd. Instellingen zoals de Arbeidsinspectie, het Veiligheidsinstituut, veiligheidsadviesafdelingen van Bedrijfsverenigingen, het Nationaal Brandpreventie Instituut, alsmede vakverenigingen, staan u daarvoor ten dienste. Ook de bedrijfsveiligheidskundige, als het bedrijf die rijk is.

Voor de taxering van kans en schade kan eenzelfde waarderingschaal worden gebruikt, bijvoorbeeld 1 = gering, 2 = matig, 3 = behoorlijk en 4 = veel. Een onveilige toestand in de woon- of werkomgeving, waarbij veel kans op veel schade aan lijf of goed bestaat, krijgt volgens deze schaal dus een risicowaardering van $4 \times 4 = 16$ punten. Een andere onveilige toestand met geringe kans op geringe schade krijgt een risicowaardering van $1 \times 1 = 1$ punt. Uit de omschrijving van de onveilige toestand moet duidelijk zijn of de schade-taxatie betrekking heeft op mensen of op goederen. Het kan praktisch zijn voor deze taxaties verschillende kolommen te gebruiken.

Het is niet altijd gemakkelijk om de kans en schade grootte te schatten. De methode is ook niet nauwkeurig. Het is echter beter, op een grove maar bewuste risico-taxatie verder te werken dan uitsluitend met de natte vinger te werk te gaan.

4. Maak een actieplan

Nadat door taxering een inzicht is verkregen in de risico's voor mens en/of goed, kan een actieplan worden opgemaakt. Een plan volgens welk de getaxeerde risico's die onaanvaardbaar zijn, in volgorde van urgentie te lijf worden gegaan. Men moet dus samen bepalen welke van de getaxeerde risico's aanvaardbaar zijn en welke niet.

Daarvoor kan men deels gebruik maken van wettelijke normen, bijvoorbeeld geluidsnormen. Deels zal men echter ook zelf moeten bepalen wat men wel of niet aanvaardbaar vindt. Verder moet men samen een urgentie-volgorde vaststellen. De risico-taxatie van punt 3 geeft daarvoor belangrijke aanwijzingen. Risico's van schade aan mensen zullen daarbij over het algemeen zwaarder moeten wegen dan risico's van materiële schade. Risico's van schade aan mensen zullen daarbij over het algemeen ook zwaarder moeten wegen dan de kosten die met de risicoverkleining gemoeid zijn.

Zo'n actieplan kan de vorm van een eenvoudig werklijstje hebben, bijvoorbeeld als het een woning betreft waar slechts weinig onveiligheden aan te ontdekken viel bij de inventarisatie. Voor een bedrijfsafdeling zal het echter al gauw meer omvatten. Bijvoorbeeld niet alleen meer technische punten, maar ook punten betreffende de werkorganisatie, de werkstructuur en de opleiding van werknemers. Samen de veiligheid hoog houden in de werkomgeving vereist dan ook doorgaans een gezamenlijke inspanning van werkgever en werknemer, van manager en specialist, van collega's onderling.

5. Voer het actieplan uit

Bepaal samen wat moet worden gedaan en waar; ook wanneer, door wie en eventueel hoe.

Ga regelmatig na hoever de uitvoering is gevorderd. Stel zonodig het plan qua inhoud en tijd bij, maar ... stel het niet uit!

Samen moet je een karwei klaren en ook samen moet je de veiligheid hoog houden.

6. Herhaal periodiek de punten 1 t/m 5

Ten opzichte van de eerder opgestelde risico-inventarisatie en -taxatie verandert er het een en ander door de uitvoering van het actieplan. Daarnaast treden vaak veranderingen op die uit het oogpunt van risico-beheersing niet altijd te voorzien zijn. Deze veranderingen kunnen betrekking hebben op mensen (bijvoorbeeld nieuwe werknemers; kleine in plaats van grote kinderen), op dingen (bijvoorbeeld andere gereedschappen of andere chemische stoffen; ander speelgoed) of op situaties (bijvoorbeeld andere produktiemethoden; een ander huis of andere inrichting van een bestaand huis). Daarom is een periodieke herhaling van de activiteiten 1 t/m 5 nodig, d.w.z. minstens tweemaal per jaar.

(MET TOESTEMMING OVERGENOMEN PUBLICATIE VAN HET VEILIGHEIDSINSTITUUT AMSTERDAM)

doelstellingennota ziekenhuis maastricht

In de zomer van 1978 heeft het Bestuur van het Ziekenhuis Maastricht de Studiecommissie Doelstellingen Ziekenhuis Maastricht ingesteld. Deze commissie heeft in januari 1979 haar rapport uitgebracht. Dit heeft ter bespreking gestaan in een brede kring van betrokkenen in Zuid Limburg. Op basis van de ontvangen reacties heeft het Bestuur van ZM thans de definitieve Doelstellingennota vastgesteld.

ZM : een eigen - aardig academisch ziekenhuis

Het academisch Ziekenhuis Maastricht (ZM) zal anders zijn dan de overige ziekenhuizen die in den lande aan een medische faculteit zijn verbonden.

Waarom?

Elders zijn doorgaans naast het academisch ziekenhuis in dezelfde stad ook een of meer algemene ziekenhuizen aanwezig. In Maastricht echter zal het academisch ziekenhuis de voortzetting zijn van het bestaande streekziekenhuis st. Annadal, het enige ziekenhuis in de stad en haar directe omgeving.

Bovendien zal Z.M. verbonden zijn aan een medische faculteit die bij de artsenopleiding geheel andere en nieuwe wegen is ingeslagen en die ook voor de organisatie van haar research-programma's voor een eigen opzet heeft gekozen.

Ook zullen de taken en functies van dit ziekenhuis afgestemd moeten zijn op de voorzieningen die op het gebied van de gezondheidszorg in de regio Zuid Limburg voorhanden zijn en op behoeften die er leven: niemand zou er immers mee gediend zijn als er in deze vrij overzichtelijke regio met goede onderlinge verbindingen tussen de steden doublures geschapen zouden worden of wanneer bestaande witte vlekken niet zouden worden opgevuld.

Tenslotte zal dit nieuwste academisch ziekenhuis de kans moeten aangrijpen, in te spelen op de nieuwste inzichten op het gebied van patiëntenzorg, medisch onderwijs en medische research.

Patiëntenzorg

Als eerste taak van het ziekenhuis wordt in de doelstellingennota genoemd het bieden van goede patiëntenzorg. Daarbij wordt ervan uitgegaan, dat de mens in de eerste plaats zelf verantwoordelijk is voor het behoud of het herstel van zijn gezondheid.

Voorts wordt gesteld, dat de patiënt recht heeft op passende hulpverlening, recht op informatie, op zelfbeschikking, op privacy, op bescherming bij research. Als belangrijk element wordt nog de continuïteit van de zorg onderstreept: het mag niet zo zijn, dat de patiënt alsmaar van de ene voorziening naar de andere of van de ene afdeling naar de andere wordt doorgeschoven.

De zorg die binnen dit raan aam de patiënt geboden wordt zal van goede kwaliteit moeten zijn. Daartoe zal het ziekenhuis moeten beschikken over mogelijkheden, de kwaliteit van de medische, de paramedische en verpleegkundige zorg te toetsen. Dit geldt temeer, omdat gezondheidszorgonderzoek een van de speciale aandachtsvelden van de Rijksuniversiteit Limburg is.

universiteitsraad

Nadat de Universiteitsraad per 1 september 1979 in functie is getreden, heeft de raad op 6 september jl., de raadscommissies opnieuw samengesteld. De Universiteitsraad heeft op die datum tevens besloten, dat een aantal commissies dienen te worden aangevuld met medewerkers en/of studenten van buiten de raad.

Het gaat om de volgende vakatures:

1. Kommissie Planning & Begroting:
1 vakature voor de geleding studenten
2. Kommissie Algemeen Bestuurlijke Vraagstukken:
1 vakature voor de geleding wetenschappelijk personeel
1 vakature voor de geleding niet-wetenschappelijk personeel
3. Kommissie Studentenvoorzieningen:
1 vakature voor de geleding wetenschappelijk personeel
3 vakatures voor de geleding studenten
4. Kommissie Ruimtelijk Beleid:
2 vakatures voor de geleding wetenschappelijk personeel
1 vakature voor de geleding niet-wetenschappelijk personeel
5. Kommissie Personeelsbeleid:
2 vakatures voor de geleding wetenschappelijk personeel
2 vakatures voor de geleding niet-wetenschappelijk personeel
6. Kommissie Koördinatie en Organisatie Onderwijs en Wetenschapsbeoefening:
4 vakatures voor de geleding wetenschappelijk personeel

De taakomschrijvingen van de genoemde commissies liggen ter inzage bij de Griffie van de Universiteitsraad.

De nieuwe leden van de Commissies zullen op 11 oktober 1979 door de Universiteitsraad worden benoemd. Het Presidium zal hiertoe een voordracht aan de raad uitbrengen.

Degenen, die belangstelling hebben voor een van deze functies en menen daarvoor in aanmerking te komen, dan wel zij die de aandacht willen vestigen op kandidaten, worden verzocht zich in verbinding te stellen met het Presidium van de Universiteitsraad. De reacties zullen uiteraard met de nodige vertrouwelijkheid en zorgvuldigheid worden behandeld.

De griffier van de Universiteitsraad is ambtshalve belast met het sekretariaat van het Presidium; bij hem kunnen nadere inlichtingen worden verkregen. (Hoofdgebouw, kamer 211, tst. 111/114).

De sluiting van de kandidaatstelling is bepaald op donderdag 11 oktober 1979 om 12.00 uur.

Salarismaatregelen per 1 juli 1979.

Van het Ministerie van Binnenlandse Zaken ontvingen wij een circulaire inzake te nemen salarismaatregelen voor het overheidspersoneel per 1 juli 1979.

De bezoldiging is op de navolgende punten bijgesteld.

1. Ingaande 1 juli 1979 worden de salarissen verhoogd met 1,8%, met een minimum van f 34,50 per maand voor volwassenen.
Op dit percentage zal in het kader van "Bestek '81" een korting worden toegepast welke varieert van 0,3 tot 0,7% al naar gelang de hoogte van het salaris (zie bijgaande inpassingstabel).
2. Het bedrag van de franchise, bedoeld in het Verhaalsbesluit Algemene Burgerlijke Pensioenwet - dit is het bedrag, waarover géén pensioenpremie wordt ingehouden - zal per 1 juli 1979 worden gebracht op f 1.428,-- per maand (was f 1.410,--).

Voor de meeste personeelsleden resulteert e.e.a. in een bijstelling van de pensioenpremie met f 2,11 per maand.

Bovenstaande wijzigingen zullen met terugwerkende kracht in de salarissen voor de maand september worden verwerkt.

Nadere inlichtingen kunnen worden gegeven door de Dienst Personele Zaken en Studentenbelangen afdeling P.S.S.A. (toestel 313 - 314 en 354).

De inpassingstabel ligt ter inzage bij de dienst Personele Zaken en Studentenbelangen.

studium generale

Iedereen heeft via een programmaboekje kennis kunnen nemen van het programma Studium Generale voor het najaar 1979. Op deze informatie over de Studium Generale-activiteiten zijn echter enige aanvullingen voor de maand oktober noodzakelijk.

De lezingencyclus over Cobra start niet op dinsdag 16 oktober, maar op MAANDAG 15 oktober om 20.00 uur. Op deze eerste avond zal Cor Blok, hoofd-conservator moderne kunst van het Museum Boymans-van Beuningen in Rotterdam, een lezing houden over "het leren zien van kunst". Aan de hand van dia's zal hij een inzicht geven in de verschillende kunstbenaderingen. Moet je de kunstenaar centraal stellen of staat de maatschappij, waarin de activiteiten van de kunstenaars ontstaan, centraal? Op dinsdag 23 oktober gaat Henk Hofland, o.a. columnist van de Haagse Post en redacteur van het NRC, in op het tijdsbeeld van de jaren ná de oorlog.

In de derde lezing op dinsdag 30 oktober zal speciaal aandacht worden geschonken aan de geschiedenis van de Cobra-groep en wat de cultuurhistorische betekenis is van Cobra voor Nederland. Dit alles zal verteld worden door Frits Bless, een kunsthistoricus die o.a. schrijft voor De Tijd en een boekje aan het schrijven is over Lucebert.

Tot slot wordt de cyclus afgesloten met een lezing over de internationale betekenis van Cobra.

wie

Per 1 september 1979 (vervolg)

- A. van der Linden
- Mw. E. Keerssemeekers-
Schouten
- Mw. S. Knijff-Zwaard
- W. Smeets

wat.

- hoogleraar
- adm. medewerkster (0,5)
- adm. medewerkster (0,5)
- Gawalo-monteur

waar

- Orthopedie
- Financiële Administratie
- Financiële Administratie
- Dienst Bouwzaken Technische Dienst

wie

- L. Poels
- Mw. G.v.d.Broek-Westerbeek
- Mw. A. Agasi- de Visser
- Mw. E. Grul-van Lier

waait

- Civiele Zaken
- Dekanaat
- Bibliotheek
- Onderwijsontwikkeling en -research per 17 augustus 1979

weg

- per 1 juli 1979
- per 1 augustus 1979
- per 1 augustus 1979
- per 17 augustus 1979

wie

- W. Debie/lab. assistent

waait

- Skillslab

over

- Medische Microbiologie

DIENST PERSONELE ZAKEN EN STUDENTENBELANGEN

bekijk't maar

een culturele rubriek die nog moet groeien

Het is de bedoeling dat deze rubriek zich bezig gaat houden met allerhande activiteiten in de regio en als ze belangrijk genoeg zijn ook flink er buiten.

We zoeken daarom mensen die geïnteresseerd zijn in toneel, klassieke muziek, popmuziek, dans, film enz. en die ons over die onderwerpen voortdurend informeren. Gegadigden voor dit werk kunnen contact opnemen met Guus van Rooy, grafische groep, tst. 250 Hoofdgebouw. Diegenen die over informatie beschikken die ze in "Bekijk 't maar" opgenomen zouden willen zien, gelieve deze informatie vóór de sluitingsdatum door te spelen aan de redactie van Maffius.

KASTEEL GRONSVELD

L'orangerie, Rijksweg 68

Openingstijden:

wo/vrij/zat. 13.00 - 18.00 u
zon- en feestd. 11.00 - 18.00 u

1 oktober - 25 oktober
grafiek en schilderijen van
JOOST GADIOT

keramiek van ANS JANSEN

KASTEEL HOENSBROEK

Klinkenstraat 118

Openingstijden:

alle dagen van 10.00 - 12.00 u
en van 13.30 - 18.00 u

29 september - 21 oktober
beelden van DORA OELEN
(in de oude ridderzaal)

5 oktober - 23 november
fotografie van TON HUYBERS
(in het poortgebouw)

6 en 7 oktober
Limburgse smalfilmdagen
(in de gehoorzaal)

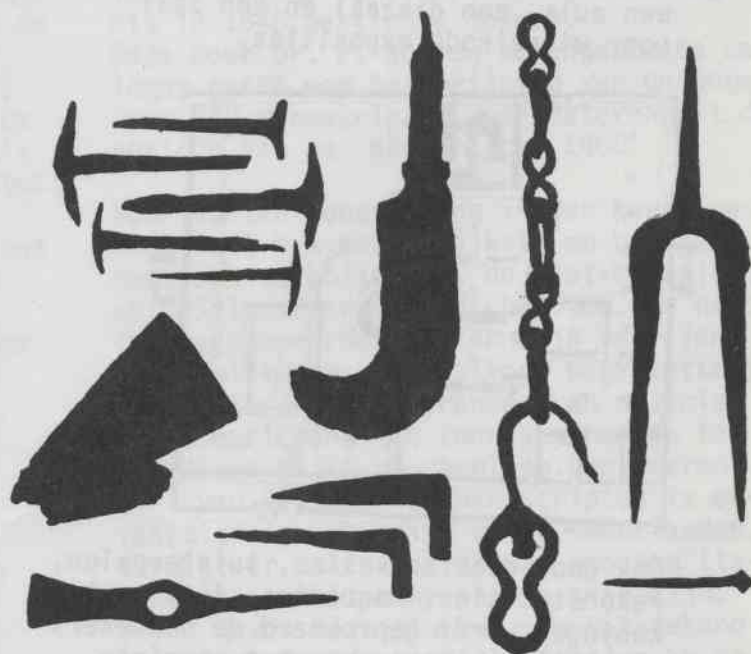
HEERLEN THERMENMUSEUM

Coriovallumstraat 9

Openingstijden:

di. t/m vr. 10.00 - 17.00 u
zat./zo. 14.00 - 17.00 u

Op 11 juni 1940 besloten B en W van Heerlen het terrein "Smoor" aan de Coriovallumstraat in exploitatie te brengen tot tuingrond ten behoeve van de voedselvoorziening. De boer die naderhand het land bewerkte had nogal veel last van het "puin" dat regelmatig in zijn ploeg terecht kwam. Hij besloot toen hij tenslotte een langwerpig cirkelvormig brok met inkervingen te grazen had, de toenmalige gemeente-archi-

varis drs. L. Hommerich te waar-
schuwen. Het bleek een zuilschacht
van romeinse origine te zijn.

Na 5 maanden hard werken slaagde
men erin de omtrekken van een ge-
bouw bloot te leggen dat geïden-
tificeerd werd als het Thermenge-
bouw.

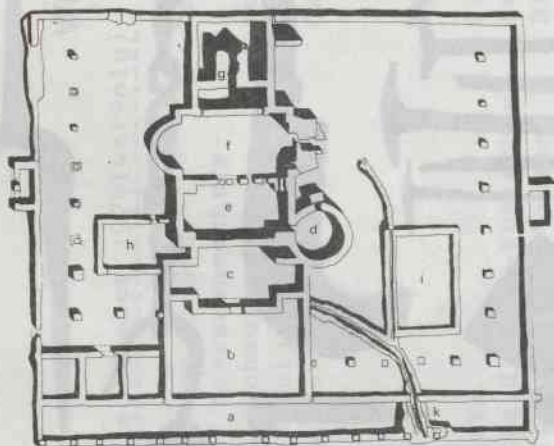
De thermen waren in de romeinse
tijd een centrum voor ontspanning
en vermaak voor de hele omgeving
en vervulden als ontmoetingscen-
trum een belangrijke sociale rol.
Militairen, reizigers en handela-
ren op doortocht konden elkaar
ontmoeten om daar een bad te nemen,
sport en spel te beoefenen of om
met elkaar te praten.

Toen tijdens de opgravingscampagne
van 1940 de winter aanbrak, werd
de ruïne in verband met het opvrie-
zen door de vorst bedekt met stro
en asfaltpapier.

In 1946 werd gekozen om de thermen
te bedekken onder 2.000 m³ zilver-
zand.

In juli 1977 startte het studie- en
werkkamp van de Archeologische
Werkgemeenschap Nederland met de
heropgraving van de thermen.

In november 1977 werd het museum
geopend met als resultaat een bij-
zonder fraai gebouw dat over de op-
gravingen heen is gebouwd en waarin
ruime aandacht is geschonken aan de
educatieve taak van archief en muse-
um d.m.v. een studiezaal voor het
raadplegen van archieven en boeken,
een aula, een diazaal en een zaal
voor wisselende exposities.

Ook door diaklankkasten, luisterpalen,
rekonstrukties, maquettes, foto en te-
keningen wordt geprobeerd de bezoekers
een beeld te geven van het romeinse
leven in de eerste eeuwen van onze
jaartelling in Heerlen.

MAASTRICHT BONNEFANTENMUSEUM

Dominikanerplein 5

Openingstijden: 13.00 - 17.00 u

Voorlopig zat. en zo. gesloten

Tot 28 oktober

Schilderijen van HUBERT VOS (1855-1935)

Recente collages en tekeningen van
LEI MOLIN

MAASTRICHT DEJONG-BERGERS

Grote Staat

Openingstijden: gewone winkeltijd

Tot 7 oktober

een fraaie collectie bijna fotogra-
fisch geschilderde aquarellen van
Limburgse landschappen van HANNIE
VAN DEN BOSCH

Van 12 oktober tot 2 november

stenen beelden van KEES ANDRIESEN

schilderijen van WIM PALENSTEIN

ROERMOND

GEMEENTEMUSEUM

Andersonweg

Aspekten van de kunst in Vlaanderen.
Juwelen, keramiek, textiel

SITTARD KRITZRAEDTHUIS

Rosmolenstraat 2
Openingstijden:
ma. t/m vr. 10.00 - 12.00 u
zat. en zo. 14.00 - 17.00 u

Van 3 tot 14 oktober
boektentoonstelling ERIC CARLE

Van 19 oktober tot 19 november
Retrospectieve tentoonstelling
JAN VAERTEN

SITTARD STREEKMUSEUM DEN TEMPEL

Gruizenstraat 27
Openingstijden:
ma. t/m vr. 10.00 + 12.00 u
 en 14.00 - 18.00 u
zat. en zo. 14.00 - 17.00 u

Van 13 oktober tot 11 november
oud speelgoed

VENLO CULTUREEL CENTRUM

Begijnengang 4
Openingstijden:
ma. t/m vr. 10.00 - 17.00 u
zat. en zo. 14.00 - 17.00 u.

DE GENERATIE VAN 1900

Tussen 1890 en 1910 geboren en allen rond 1930 bekend geworden met werken die reageren op de avant-garde experimenten van de jaren 20.

Ze vormen, in Nederland noch in België, een groep, maar keren allen terug tot de klassieke schilderkunstige thema's zoals landschap, portret, stilleven, bloemstuk, stadsgezicht.

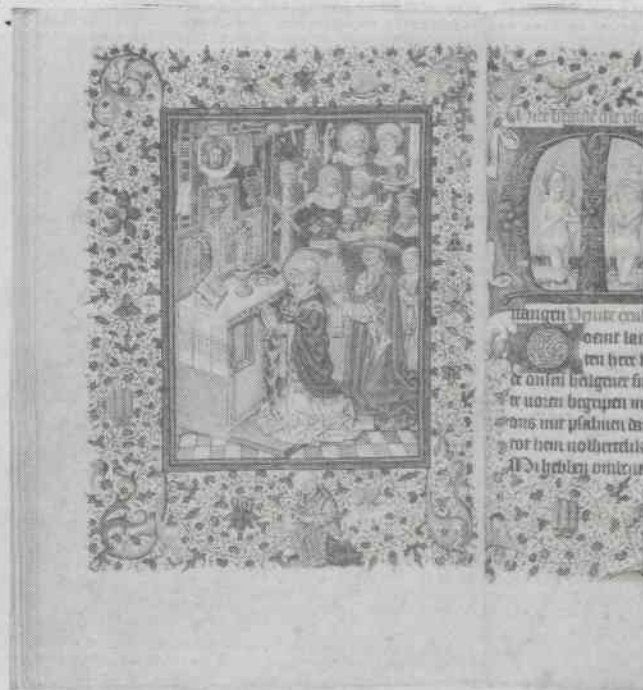
Gebaseerd op het zuiver ambacht zoals dat sinds de Vlaamse primitieven en Jeroen Bosch werd beoefend.

250 werken van 33 kunstenaars, waaronder Carel Willink, Pijke Koch, Kees Verwey, Magritte, Adriaan van de Walle.

DEN HAAG RIJKSMUSEUM MEERMANNOWEST-REENIANUM/MUSEUM VAN HET BOEK

Prinsessegracht 30
Openingstijden:
ma. t/m zat. 13.00 u - 17.00 u

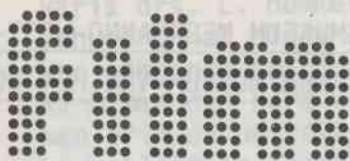
Van 4 oktober '79 t/m 12 januari '80
tentoonstelling van Verluchte handschriften uit eigen bezit 1300 - 1550.

Deze tentoonstelling is georganiseerd ter gelegenheid van de verschijning van de eerste volledige wetenschappelijke catalogus van de unieke handschriftenverzameling in dit in 1848 gestichte museum.

Deze door Dr. P. Boeren samengestelde catalogus geeft een beschrijving van de ongeveer 340 manuscripten, die dateren uit de periode van ca. 600 tot ca. 1800.

Voor de tentoonstelling is een keuze gemaakt uit het belangrijkste en beroemdste deel van de kollektie, de laat-middeleeuwse geïllustreerde handschriften. De negentig geëxposeerde stukken zijn voorzien van miniaturen, decoratieve beginletters of versierde bladzijranden van allerlei aard, variërend van zeer eenvoudige tot bijzonder rijke voorbeelden. Het merendeel van de getoonde manuscripten iservaardigd in Frankrijk en de Nederlanden, terwijl er daarnaast kleine groepen Italiaanse en Duitse werken te zien zijn. Samen geven deze stukken een uitstekend overzicht van de boekillustraties in de periode van 1300 tot het midden van de 16de eeuw.

**Filmhuis
Maastricht**
capucienengang 3

do. 4 t/m zo 7 okt. 20.30 uur

"LA REGLE DU JEU"

regie: Jean Renoir Fr. 1939

met: Roland Toutain, Marcel Dalio, Nora Gregor, Jean Renoir e.a.

André Jurieux, oseaanvlieger, wordt als nationale held ontvangen bij zijn aankomst op Le Bourget. Hij is teleurgesteld omdat de vrouw, voor wie hij het waagstuk ondernam, niet is gekomen. De rijke markies waarmee zij is getrouwd staat namelijk op het punt te breken met zijn maîtresse, om zijn vrouw te behouden. Als Jurieux dat arvaert doet hij een wanhopige, maar mislukte, poging tot zelfmoord. Als de markies een jachtpartij organiseert is Jurieux ook uitgenodigd. De intriges tussen bazen, personeel en genodigden lopen dan door elkaar heen terwijl het feest in volle gang is. Geleidelijk verandert de komedie in een tragedie, wanneer knechten en genodigden zich niet meer houden aan de regels van het spel.

Jean Renoir, zoon van de schilder Auguste Renoir, werd in 1894 geboren. Vanaf 1924 maakte hij film en was dertig jaar later 't grote voorbeeld van de Nouvelle-Vague-filmers.

do. 11 t/m zo 14 okt. 20.30 uur

"BRUTTI, SPORCHI E CATTIVI"

regie: Ettore Scola It. 1976

met: Nino Manfredi e.a.

'n Film over lelijke, smerige en gemene mensen, de bewoners van een Romeinse Bidonville (een nederzetting van uit blik, hout en golfijzer bestaande huizen), meest afkomstig uit het diepe Zuiden, levend van onregelmatig werk, diefstal en prostitutie.

'n Vervolg van een oorlog binnen zo'n familie. In dit slangenest van mensen die elkaar naar het leven staan is het leven tot zijn meest primitieve vormen teruggebracht, men eet en slaapt, vecht en hoereert en doet geen enkele poging zich uit de fatale sleur van elke dag te bevrijden.

Alles is vreselijke ernst in deze film en tegelijk zit je er om te lachen, de twee uitersten waarbinnen alle ellende en verworpenheid, alle bestialiteit van volken uit het lood geslagen mensen wordt getakend.

di 16 t/m zo 21 okt. 20.30 uur

MUZIEKFILMFESTIVAL

di "CREAM, LAST CONCERT"
"THE DOORS, LED ZEPPELIN"

vo "JAZZ ON A SUMMER DAY"
een verfilming van een New-Port Jazzfestival in 1960 met o.a. Louis Armstrong, Gerry Mulligan, Anita O'Day en Art Farmer.

do "KEEP ON ROCKIN'!"

In 1969 heeoot John Lennon in Toronto 'n groots Rock and Roll-festival te houden met de Godfathers van de Rock and Roll: Bo Diddley, Jerry Lee Lewis, Chuck Berry en Little Richard. Ze treden allemaal op in deze gigantische rockfilm, die zich niet uitsluitend met de sterren bezighoudt, maar ook reacties en emoties van het publiek laat zien en tot een der beste muziekfilms, ooit gemaakt, behoort.

vr "PUNK IN LONDON"

'n verfilming van punkgroepen op hun hoogtepunt

za 't programma van dondag wordt later bekendgemaakt.

zo "Tom, Petty and the heartbreakers"

"Bran Tsajakowski"

"Devo"

"The Ramones alive"

"Dr. Feelgood"

"Music from the streets"

"Kevin Coyne in Hyde-Park"

vr 19 t/m zo 21 okt. 16.00 uur

"DE LAATSTEN DER CHIVAS" (in het kader van de tentoonstelling over regie: Brian Moser GB 1971 Indianen)

Langzaam maar zeker begint tot ons westerlingen het besef door te dringen dat Indianen meer zijn geweest dan een stelletje wilde mannen, een groepje inbecielen of scalplustige roodhuiden die je hoogstens kon gebruiken voor Indianenfilms en Westerns. Sinds een paar jaar krijgen we gelukkig ook een ander soort Indiaan te zien in films en niet alleen de bontbeschilderde oorlogszuchtige krijger, die niet anders doet dan treinen en postkoetsen overvallen en blanken doden met bijl of pijl en boog. We beseffen nu, dat er met name door de film jarenlang aan geschiedsvervalsing is gedaan en dat er ooit een afschuwelijke volkerenmoord heeft plaatsgevonden in het belang van een handjevol ambitieuze kolonisten.

Met de uitroeiing van de Indianen werd tegelijk een cultuur van eeuwen en zeep geholpen. Maar wie denkt dat dit proces helemaal voorbij is slaat de plank aardig mis, want nog steeds moeten Indianen wijken voor b.v. aanleg van wegen, houtindustrie en andere kapitalistische belangen, vaak op 'n ongeloflijk wrede manier.

De Frans-Canadese antropoloog Bernard Arcand trok er met een filmploeg naar toe nadat hij anderhalf jaar tussen de Chivas had geleefd. Het vertrouwen dat de Indianen in hem hadden heeft geleid tot een fascinerende en aangrijpende film met prachtige beelden van Indianen zoals we ze eigenlijk niet kennen.

Maar Arcand is niet alleen stil blijven staan bij een momentopname van een enkele stam. Hij laat ook duidelijk zien wat er gebeurt wanneer deze primitieve, maar tevreden Indianen in aanraking komen met de Westerse beschaving. Met zout(!) worden ze naar de blanke nederzettingen gelokt. De volgende stap is dat ze gaan werken voor de blanke voerboeren omdat ze zich opeens realiseren dat ze geld nodig hebben om de dingen te kopen waarmee handige koolvlieden ze komen verleiden.

Daarmee is het "beschavingsproces" begonnen en duurt het niet lang meer of de naakte Indianen van voorheen zijn geklede Columbianen geworden. Maar de prijs is hoog: hard werken, ondervoeding, alcoholisme, prostitutie en diskriminatie. Het loon van "onse" beschaving.

do. 25 t/m zo 28 okt. 20.30 uur

"LE FILET AMERICAIN" (België door de vleesmolen)

regie: Robbe de Hert België 1978

Een voor Belgische begrippen zeer controversiële film. De afwerking was meer dan vijf jaar in beslag. 'n Gefild pamflet opgebouwd aan de hand van bestaande documenten, als emotionele getuigen ter plaatse werd 95% van het materiaal zelf gefild zonder financiële middelen en in menswaardige omstandigheden.

De film werd hoofdzakelijk gerealiseerd in België, één van de rijkere maar niet almachtige landen van de Westerse beschaving, waar armoede onlogisch is en rijkdom ook. Waar men je onbegrijpend aankijkt als je prant over onderdrukking en revolutie. Men kan er zeggen wat men wil. Je worst niet zomaar op straat neergeschoten zoals in Latijns-Amerika of opgesloten in een tiggerkooi zoals in Vietnam. Tenzij men over geld en macht beschikt is handelen hier even utopisch als achter het Ijzeren Gordijn.

"Wie we in elk geval moeten bedanken zijn de nationale televisiestations die het nieuwsmateriaal monopoliseren, de filmbibraries die onmogelijke prijzen vragen, de rijkswacht die zorgde voor onwettige inboelagname, vervolging en intimidatie van het ministerie van Franse kultuur, dat ondanks een gunstig advies van de selectiecommissie 32 maanden nodig had om een kleine subsidie toe te zeggen. Voor een projekt dat gebonden is aan actualiteit betekent dit doodgewone economische censuur, achterbakse chantage.

Herhaaldelijk zijn we opnieuw moeten beginnen, herhaaldelijk hebben we er de brui aan gegeven. Maar dan was er steeds weer dat beeld van die gebroken wonende man, sigaret in de mond op de begrafenis van Pablo Neruda, enkele weken na de Chileense putch. Zelden of nooit zag ik een beeld waarin zo'n intens verdriet, zo'n bodenlose wanhoop weerspiegeld werd. Dit was de drijfveer voor het maken van "Le filet Americain": nooit meer willen we een beeld van die menselijke ellende voor ogen krijgen..." Robbe de Hert.

Van 22 t/m 28 okt is herftvakantie. In die periode organiseren we drie middagen met films voor kinderen. 't Juiste programma en de data werden nog nader bekendgemaakt.

**stadsschouwburg
staargebouw
maastricht**

- 9 okt. Publiektheater
Toneelstuk "Mensch durf te leven"
- 12 okt. Dolf de Vries
Cabaret "Wij mogen niet klagen"
- 19/20 okt. Rommedoe: Cabaret
- 24 okt. Toneelgroep "Globe"
Toneelstuk "Leonce en Lena"
- 27/28 okt. Hauser Orkater
Orkest Theater.

